

ŽIVÉ SLOVO

**Traja
a predsa
jeden**

○ **Marii
a Martě**

**Učíme se
mírnosti
a pokoře**

Poslušnost, ale i

A tak začalo mé dobrodružství s Bohem

Poprvé jsem se setkala s živým Bohem prostřednictvím malé skupiny křesťanů, kteří se k Němu modlili a já věděla, že je živý. Děvčata sdílela, co s ním prožívají a On se aktivně projevoval. Ovšem mě osobně se dotkl skrze lidi, kteří vedli domácí skupinky. Vrátila jsem se domů, padla na kolena a prosila Boha, aby vstoupil do mého života a On to učinil!!! Mluvil ke mně skrze své slovo, zapsané v Mt 3,16-17: "Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil."

Dostala jsem zvláštní jistotu, že i mně Bůh miluje a že jsem jeho. Bylo to úžasné a tehdy začalo mé dobrodružství s Pánem!

Působí i ve tvém životě?

Možná, že máte jinou představu o dobrodružství: vzrušení, pohnutí, pocit blaženosti a radost. Pro mě to však byl vyčerpávající, namáhavý a neradostný zápas. Každý den jsem se prala a byla na sebe našťavaná. Věděla jsem, že Bible říká pravdu, ale ta chyběla v mém životě. A jednou se mi stala výzvou žena, která procházela těžkým obdobím, rozváděla se. Řekla jsem jí o Bohu a během rozmluvy mi řekla: „Moniko, a působí i ve tvém životě?“ A já nemohla říct: „Ano.“ Nemohla jsem svým životem dosvědčit, že to, co Bůh říká, je pravda. Zastyděla jsem se! Bible říká, že jsme svobodní od hříchu, že „jsme novým stvořením, staré minulo, hle je

tu nové!“ A já stále zápasila s hříchem, otročila mu a nebyla svobodná! Nevěděla jsem, co mám dělat. Co bylo špatně? Ptala jsem se sama sebe: V čem je problém? Co dělám špatně?

Proč mi chybí nadšení?

Nedostala jsem odpověď, dokud jsem nezačala studovat biblickou školu v Anglii. Po roce jsem se vrátila a dokončila studium angličtiny v Polsku. Když jsem jednou seděla v posluchárně s dalšími 150 studenty a přednášející řekl: „Pán přijde znovu!“ Všichni seděli tiše a nikdo se ani nepohnul, jako by neřekl nic zvláštního. A učitel to zopakoval: „Ježíš přijde znovu!“ Ticho. „Hej, borci, slyšíte, Ježíš se vrátí znovu.“ Odpověděl jen jeden Afričan, ale bez nadšení v hlase, jen aby svého učitele potěšil: „Halelujah, Ježíš se vrátí!“ A ten den jsem začala přemýšlet o tom, co v mém životě chybí! Proč jsem nebyla nadšená, že Ježíš přijde? Vždyť bych přece měla! Nebo neměla?

My nemůžeme, ale Ježíš ano!

Znáte ten příběh z Bible, kde se Pán Ježíš obrací na učedníky, aby nasýtili zástupy kolem (Mk 6,35-37). Vždycky jsem si říkala, proč se jich Pán tak „hloupě“ ptal, vždyť věděl, že nic nemají. A odpověď jsem dostala při jiné lekci. Učitel otevřel zmíněnou pasáž a zeptal se: „Víte proč Pán vyzval své učedníky, aby oni sami nasýtili zástupy kolem nich?“

Zpozorněla jsem a čekala na odpověď. Řekl: „Ježíš je o to žádal, protože věděl, že nemají jídlo, že to nejsou schopni udělat, ale mohl to udělat ON! Chtěl, aby si to uvědomili! Oni je nemohli nasytit, ale Pán ano!“ A zde začalo dobrodružství. Začala jsem přicházet k Ježíši pokaždé, když jsem zhřešila, svěřovala jsem mu své notorické hříchy, které mě tolik vyváděly z rovnováhy a vycucávaly ze mě život. Řekla jsem mu: „Pane, já nemohu, ale ty můžeš!“ A ON MOHL!

Vykořčila jsem svobodně

Tak mě Ježíš začal osvobozovat z hříchu. Přenechávala jsem mu jej a přestala bojovat! Už jsem stejně neměla sílu zápasit a zkoušet to stále znovu. A tak jsem své břemeno položila na Něj. Mohu svobodně dýchat s vědomím, že On se stará. On zemřel, abych já mohla žít. Šla jsem svobodně, protože On mě koupil svou smrtí! Jaká úleva! Už je vše dokončeno! Stačí si jen přiznat, že já nemohu, On však ano! Stačí přijít a říct mu to, ostatní je v Jeho rukou! Začala jsem zažívat nadšení z křesťanského života. Jaký úžasný dar! Jaká svoboda! Po sedmi letech zápasů, jsem se nadechla a začala prožívat svobodu, pro kterou mě Kristus osvobodil. Po několika měsících mi Pán otevřel cestu, abych mohla vycestovat na dva týdny do Vietnamu. Otevřel dveře a já jako poslušné dítě vešla.

dobrodružství

Pán si to může dovolit

Během pobytu v Anglii měl jeden ze studentů svatbu ve Francii. Věděla jsem, že si tam nemohu dovolit jet. Ale neučili jsme se o Bohu, který si nemůže dovolit... Místo toho, abych říkala, nemohu si to dovolit, začala jsem prosit Pána, aby mě vedl, jak se tam dostat. A on mi umožnil se do Francie dostat. To mě později povzbudilo, abych zkoumala možnost, jak se připojit k „ochutnávací návštěvě“, zúčastnit se misie.

Moje první cesta do Asie

Celá řada misionářů navštívila naši školu. Byla to součást vyučování o učednictví a o tom, co Bůh konal, po celém světě. Začala jsem přemýšlet: Co když Bůh chce, abych také někam šla? Navštívil nás také jeden starší manželský pár a mne k nim něco přitahovalo. Pozvali mě, abych s nimi zůstala o pololetních prázdninách. Jeli tehdy na modlitební shromáždění misie OMF v Bristolu a já s nimi. Někdo mluvil o Vietnamu, o lidech, potřebách a možnosti krátké návštěvy. Krátce řečeno, v červnu 2000 se začala má první desetidenní cesta do Asie: Saigon and Hanoi.

Čas zkoušky

Bůh mi otevřel zázračným způsobem cestu. Byl to spíše krok poslušnosti než vzrušující zkušenost nějaké hluboké touhy! Ale také to vzrušovalo. Myslela jsem, že Bůh musí mít připraveno něco velkého, něco zvláštního, protože toho pro mou návštěvu Vietnamu udělal tolik. Byl to pro mne čas zkoušky. Let byl dobrý, žádná turbulence. Přistála jsem v Saigonu a hned na mě udeřilo intenzivní horko. Slunce bylo tak silné, že se lidé kolem leskli potem... a bylo jich tolik!

Oltáře na každém rohu

První den jsem toho hodně nachodila. Bylo to jako zjevení jednoho zvláštního rysu tohoto malého kousku Asie a já byla zasažena tím, co jsem viděla: Každý obchod měl malý oltář a na něm několik bůžků a u nich trochu ovoce a kadidlo. Některé tam měly i obrázky lidí. Oltáře byly červené a byly všude. Položila jsem si otázku: Proč mě Bůh přivedl do této země, proč mě vzal na místo, kde dominuje buddhismus, když o tom náboženství nic nevím? Později jsem se dozvěděla, že ty oltáře staví pozůstalí k uctívání svých mrtvých předků nebo proto, že chtějí požehnání svých obchodů.

POKRAČOVÁNÍ NA STRANĚ 31 ►

Misie

Poslušnost, ale i dobrodružství	2
Obsah	3

Úvodník

Pokora je víc než zdvořilost	4
------------------------------	---

Tématické články

Boh dává milost pokorným	5
Učíme se mírnosti a pokoře	6

Svědectví

Marnotratný syn	9
-----------------	---

Biblické vyučování

Traja a predsa jeden	10
----------------------	----

Rozhovor

Musel jsem se štípnout, abych se ujistil, že se mi to nezdá	12
O pronásledování církve s F.Kopečným	14

Příběhy zo života

Cestou na skupinku	16
Pracoval so u šustra	17

Úvaha

Propast v nás	18
---------------	----

Reflexe

Bolest při zrodu živého slova naděje	19
--------------------------------------	----

Okénko pro sestry

O Marii a Martě	20
-----------------	----

Biblický kvíz

Rozhovor s neznámým	21
---------------------	----

Biblické vyučování

10 tipů jak rozbít společenství	22
---------------------------------	----

Izrael dnes

Nevyslovitelná touha po pokoji	24
--------------------------------	----

Vyučování

Pán Ježíš pretrpel peklo	27
--------------------------	----

Jubileum

Ohlédnutí za životem víry – Br. J. Krmásek 80 let	28
---	----

Misie (pokračování)

Poslušnost i dobrodružství (pokračování)	31
--	----

Svědectví

Jak mě Bůh naučil pokorné modlitbě	32
------------------------------------	----

Reakce čtenářů

Začarovaný kruh	33
Ohlédnutí za Velikonoční konferencí	33

Informácie

Nové knihy	34
------------	----

Reportáž

Bol isme na IBCM4	35
-------------------	----

Informace

Emaus	36
-------	----

Téma příštího čísla:

Život v ohrožení (Islam, terorismus, jadrový konflikt, ekologická krize, ...)

Články k tématu příštího čísla, jakož i další příspěvky zasílejte do konce srpna 2007 na adresu odpovědného redaktora.

Děkujeme. Redakce.

Pokora je víc než zdvořilost

Milí čtenáři,

jako ilustraci k tématu tohoto čísla jsem zvolil biblickou postavu Daniele. Nekonal jen „pokorné činy“, ale byl skutečně pokorný. Kolikrát měl takovou nahrávku na smeč, ale nevyužil ji, nebo spíše nezneužil. Vůči Bohem vyvoleným králům se stával jako služebník a nepovyšoval se, a to i tehdy, když byl v Božích službách.

Například hned v první kapitole mohl Ašpenazovi před druhými hrdě prohlásit: „Tohle já jíst nebudu!“ On však šel osobně za ním, nedával najevo nadřazený postoj hrdého žida. Na druhé straně být pokorný neznamená ustupovat, být ve všem povolný. Když bylo třeba, ozval se. Tou vnitřní pokorou se podobal Pánu Ježíši, On byl pokorný srdcem (Mt 11,28).

Daniel uměl ustát námitku. K Ašpenazovi přistoupil pokorně, vstřícně a Bůh mu dal milost (1P 5,6; Da 1,9). Reakce opatrovníka Ašpenazeho je vstřícná, přestože vyjadřuje obavy, námitky.

Být pokorný neznamená být zbabělý. Daniel se neschovával, uměl se sám otevřeně vyjádřit. To Saul neunesl své jmenování za krále a raději si zalezl někde do zbrojnice, snad aby druzí neviděli, jak se tváří, když mu někdo projevuje takovou čest (1Sa 10,22).

Říká se: „S kloboukem v ruce projdeš celý svět.“ Ale pokora je víc než zdvořilost. V pohádce Pyšná princezna říká král Miroslav ševci: „Před nikým se neponížuj a nad nikoho se nepovyšuj.“ Takový byl Daniel.

Ve vztahu vůči králi Nebúkadnesarovi (Da 2,27-28) se Daniel také projevuje jako pokorný ctitel Hospodina. Boha uvádí jako autora a původce Nebúkadnesarova snu i jeho vysvětlení. Daniel si mohl hrát na Boha, být pyšný, ale on přiznává svou závislost na Něm. I když je Danielova moudrost příslovečná, on sám to své moudrosti nepřipisuje. Je pravdivý, skromný.

Když šlo o královskou odměnu (Da 2,48-49), nastává kritická chvíle, kterou mnoho lidí neuneslo. Neunesli ji Gedeon, Balám, Haman, Áron - ti všichni, když se objevila příležitost k přijetí nějaké zvláštní pocty, se zastavili a vymysleli nějakou speciální odměnu, poctu. Tak vzniklo Gedeonovo modlářství, tak Balám vymyslel sexuální svod pro Izrael, Haman si poručil koně a špalír, Áron nechal udělat zlaté tele... Jak bych se asi zachoval já, kdyby mi někdo nabídl mimořádnou odměnu. Co všechno bych si vymýšlel? Tady je pří-

kladem skromnosti například Ester, která si nevymýšlela nic zvláštního, řekla si jen to, co jí poradili její blízcí (Est 2,15).

Daniel byl povýšen, mohl získat nesmírně vysokou pozici, jenže on nebyl kariérista, ustupuje do pozadí, postupuje své místo přátelům. Okolnostem nerozumíme, ale obdivuji na něm, že nelpěl na nabídnuté pozici, kterou si právem zasloužil. A ne že ji oželel, že by byl nucen a podobně. Prostě ji postoupil někomu jinému. I v tom je vidět, že byl pokorný uvnitř, v srdci.

Ve čtvrté kapitole, když Daniel vyložil králi sen o jeho pádu a ponížení (Da 4,23-24) se najednou z Boží moci ocitá výše než Nebúkadnesar - a mohl se na něm vyřádit, mohl jej shodit, pošlapat, potrestat, ale Daniel zůstává pokorný.

Daniel měl více možností, ale chtěl se zachovat správně. Na jedné straně byl Nebúkadnesar jeho utlačovatel, vlastně celého jeho národa a Daniel mu to mohl dát pocítit, na druhé straně mohl Daniel také podlézat, využít příležitost ke svému prospěchu. Ale Daniel takový nebyl, byl pokorný v srdci, byl věrným Božím služebníkem. Věřím, že právě proto mu Bůh svěřoval všechna ta tajemství. I pro nás je často těžké rozpoznat správnou cestu - bývá úzká - z obou stran jsme blízko extrémům. A Daniel tou úzkou cestou šel.

V páté kapitole Daniel vyřizuje Boží vzkaz dalšímu králi, nepovyšuje se nad Belšazara, i když mu vytýká pýchu a povýšenost (Da 5,23). Tak rád bych se naučil být jako Daniel. Umět vytýkat, říkat i nepřijemné věci s pokorou. Kolikrát má druhý pocit, že ho chci zašlápnout, oplatit mu něco, ponížit, sám dát najevo, že jsem lepší... Rád bych, aby má slova byla pevná, jasná, ale zároveň aby to pro dotyčného bylo motivační k pokání, aby se bez hořkosti rozhodl pro nápravu a odhodlaně šel dále správným směrem. Také jsem vděčný, když ke mně někdo s takovou přichází.

A ještě jedna zmínka o Danielově pokoře: „...od prvního dne, kdy ses rozhodl porozumět a pokořit se před svým Bohem, byla tvá modlitba vyslyšena...“ (Da 10,12). Daniel se rozhodl žít v pokoře před Bohem, a to vidím jako klíčové v jeho životě i jako výzvu pro nás. Především pokora, úcta vůči Bohu, v srdci - z ní potom vychází všechny ostatní projevy, jak je vidíme u Daniele.

Daniel je příkladem člověka, který byl pokorný v srdci a tato pokora se projevovala navenek „skutky pokory.“ Je nám trvalou inspirací a tu vám přeji i ze čtení Živého Slova.

JENDA VOPALECKÝ ■

ŽIVÉ SLOVO

Vydává

A-ALEF
Bořivojova 620/29
718 00 Ostrava
www.ziveslovo.cz

Odpovědný redaktor a adresa české redakce

Jaromír Andryšek
Okrajová 3, 737 01 Český Těšín
tel.: 558 734 794 a 776 737 2082
e-mail: ja.andrysek@volny.cz

Adresa slovenskej redakcie

Peter Kozár
Vajnorská 9, 831 03 Bratislava
Tel.: 02 4437 2169 a 0908 390 753
e-mail: pkozar@bigfoot.com

Redakční rada

Ján Číž, Ján Hudec, Matúš Koša,
Peter Kozár, Ján Kučera, Ján Ostroľucký,
Tomáš Pala, Pavel Šíma, Petr Vaďura,
Jan Vopalecký, Ľubomír Vyhnánek,
Irena Zemanová

Grafická úprava a tisk

Vydavatelství g-koukol.cz
Ostravská 130, 735 62 Český Těšín-Mosty

Expedícia, administrácia a platby pre Slovensko

Kresťanské centrum BERA, Alstrova 38, 831 06 Bratislava
tel.: 02 43641881, 0905 249379
e-mail: javor@bera.sk

Expedice a administrace pro Českou republiku

A-Alef, Bořivojova 620/29, 718 00 Ostrava-Kunčičky
tel.: 596 784 269, 732 490 072
e-mail: alef@ova.inecnet.cz, www.a-alef.cz

Platby a dobrovolné příspěvky pro Českou republiku

A-Alef Ostrava, Komerční banka Ostrava
číslo účtu: 81006-761/0100
Vždy je nutné uvést přidělený variabilní symbol odběratele.

Správa inzerce

Jaromír Andryšek
Okrajová 3, 737 01 Český Těšín
Tel.: 558 734 794 a 776 737 282
e-mail: ja.andrysek@volny.cz

Předplatné

na celý rok 140 Kč + poštovné 60 Kč
jednotlivá čísla 35 Kč + poštovné 15 Kč
na Slovensku 200 Sk + poštovné 60 Sk
Předplatné na další období končí jen písemným či telefonickým odhlášením v administraci.
Časopis vychází čtyřikrát do roka.
Registrační číslo MK ČR 6480
ISSN 1210-6526

Boh dáva milosť pokorným

...Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť. (1Pt 5,5)

Božiu pravdu, obsiahnutú v druhej polovici nadpísaného verša i v názve článku, výstižne zobrazujú životné príbehy viacerých biblických osobností, nad ktorými sa chceme v tejto úvahe aspoň stručne zamyslieť. V nich uvidíme, čo to znamená byť pokornými, aj ako sa Pán Boh k takýmto ľuďom priznáva v rôznych okolnostiach života a udeľá im svoju milosť.

Izák

V 1M 25,21 čítame, že *Izák sa pokorne modlil k Hospodínovi za svoju ženu, lebo bola neplodná. A Hospodín vypočul jeho pokornú modlitbu a počala Rebeka, jeho žena.* Z porovnania správy veršov 20 a 26 vyplýva, že Izák sa v pokore a vo viere modlil za svoju neplodnú manželku 20 rokov. Pán Boh vypočul jeho vytrvalú pokornú modlitbu a daroval im dvojčatá, synov, Ezava a Jakoba. V 1M 26,15-22 zase čítame, ako Izák v pokore zniesol, že Filišťínci zasypali všetky studne, ktoré dal vykopať jeho otec, Abrahám, aby ho tak prinútili odísť od nich. Izák im neodporoval násilím, ale znova vykopal tieto studne. A keď sa o ne Filišťínci s ním hádali, išiel ďalej a kopal nové studne, až mu Hospodín upriestranil tak, že ho neprajní Filišťínci už nechali na pokoji. V oboch ťažkých situáciách sa Pán Boh priznal k Izákovej pokore, v ktorej očakával na Neho, a dal mu milosť, o ktorú prosil.

Jakob

Si podvodne prisvojil Božie požehnanie prvorodenstva, po ktorom túžil. Musel potom niesť bolestné následky tohto svojho konania v úteku z domova a v ťažkej dvadsaťročnej službe u svojho strýka Lámana v aramejskom Chárane. V 1M 31,7 musel vyznávať svojim manželkám, Lei a Rácheli: *Váš otec ma oklamal a zmenil desaťkrát moju mzdu...* Ale u proroka Hozeáša 12,3-4 o ňom čítame: *...kniežatsky zápasil s Bohom, boril sa s anjelom a premohol, plakal a prosil ho pokorne...* Keď sa pokoril pred Bohom, a pokorne prosil, aby mu On dal požehnanie, ktoré podvodne uchvátil, Pán Boh ho vypočul, požehnal a zmenil v nového človeka. Zo Istivého Pätára Jakoba stal sa Izrael, otec rovnomenného vyvoleného

národa, za ktorý bojuje Boh, ako to vidíme v jeho histórii až dodnes.

Jozef a jeho bratia

Keď čítame Jozefov dojímavý príbeh v 1M 37-50, poznávame ako v pokore prijal svoj ťažký údel otroka a potom i nevinného väzňa v Egypte. Ale vidíme i predivnú Božiu milosť pre neho a veľké povýšenie Jozefa na pána krajiny, druhého po faraónovi, ktoré mu dal Hospodín. U Jozefových bratov vidíme, že keď sa pokorili, poznali a vyznali svoj hriech proti Bohu a vinu voči svojmu bratovi (42,21-22), našli milosť u Hospodína a potom i u Jozefa. A výsledkom toho bolo Božie požehnanie a rozmnoženie Jakobových synov vo veľký národ, Izrael, ktorý Hospodín predivne vyviedol z egyptského otroctva a doviedol do zaslúbenej zeme ich otcov.

Abigail

V 1Sa 25 čítame o tejto rozumnej a pokornej žene bohatého a spupného muža, Nábala. Hoci sama bola nevinná voči Dávidovi, veľmi sa pokorila pred Dávidom za svojho muža a jeho zlé správanie proti nemu a jeho bojovníkom. Tak odvrátila záhubu od Nabalovho domu a zlo pomsty od Dávida. A preto dostala od Hospodína milosť, že sa po smrti svojho zlého muža stala manželkou Dávida, budúceho kráľa Izraela.

Mefibóšet

Bol synom Jonatánovým a vnukom kráľa Saula, ktorý mnoho rokov prenasledoval Dávida. Keď sa Dávid stal kráľom Izraela, chcel napriek tomu urobiť milosť niekomu zo Saulovho domu pre svojho priateľa Jonatána. Povedali mu o jeho chromom synovi Mefibóšetovi a priviedli ho k nemu. Keď mu kráľ Dávid oznámil, že bude sedieť za jeho stolom a jedávať spolu s ním, Mefibóšet užasol. Povedal kráľovi: „Čo je tvoj služobník, že si pohliadol na mŕtveho psa, ako som ja?“ Aká veľká pokora bola jeho srdci, hoci bol vnukom dovtedajšieho kráľa! Preto mu Pán Boh dal skrze Dávida milosť, že mohol vždy stolovať s kráľom napriek svojmu pôvodu z nepriateľského rodu i tomu, že kríval na obe nohy.

Daniel

Prorok Daniel sa vo svojej modlitbe za ľudský ľud veľmi koril pred Hospodínom

a vyznával zástupne jeho hriechy pred Ním (Da 9,3-19). Aj seba zahrnul medzi tento opakovane hrešiaci národ a jeho hriechy vyznával i ako svoje. Pokorne prosil o Božie odpustenie a zľutovanie pre svoj národ.. Preto dostal skrze anjela svedectvo od Boha, že Mu je veľmi ľúby. A preto mu Pán Boh mu dal zo svojej milosti veľké prorocké zjavenie o svojom Mesiášovi aj o budúcnosti svojho vyvoleného národa, Izraela, siahajúce až ku koncu vekov.

Nehemiáš

Podobne ako Daniel, takmer o storočie neskôr vyznával v pokore pred Hospodínom na modlitbe a v pôste hriechy Izraelitov, svojich predkov i svoje (Ne 1,4-11). Odvolával sa na Božiu milosť a jeho zaslúbenia pre tých, čo sa v pokání navrátia k Nemu. Pán Boh mu dal milosť pred kráľom Artaxerxom, ktorý mu dovolil odísť do Jeruzalema a vystaviť jeho hradby. A Hospodín dal jemu i Judejcom, ktorí sa navrátili z babylonského zajatia, aj milosť, aby toto veľké dielo konali aj dokonali, a to napriek všetkým hrozbám a prekážkam zo strany ich nepriateľov.

Pán Ježiš

Ako dokonalý Syn človeka mohol právom povedať: *„...učte sa odo Mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom, a nájdete odpočinutie svojim dušiam“* (Mt 11,29). On bol pokorný ponajprv vo svojom srdci. Pokorný predovšetkým pred Bohom, ale pokorný aj vo vzťahu k ľuďom. To sa prejavilo i navonok v Jeho živote. V pokore sa podriadil vôli svojho Otca, aj keď to pre Neho znamenalo nezmerne utrpenie a hroznú smrť na kríži. V pokore sa sklonil k učeníkom pred poslednou večerou s nimi a umýval im nohy. V pokore znášal zajatie, spútanie, výsmech a bitie kňazských sluhov i rímskych vojakov, bolestné a potupné ukrižovanie a zomieranie v mukách na kríži. A v tejto pokore našiel odpočinutie pre svoju dušu v Bohu, svojom Otcovi. Zanechal nám žiarivý príklad pokory a vyzýva nás, aby sme sa od Neho učili a Jeho v nej nasledovali.

Učme sa i z uvedených príkladov Božích ľudí a nadovšetko zo žiarivého vzoru nášho Spasiteľa a Pána opravdivej pokore srdca, ktorá by sa prejavovala v našom zmýšľaní, slovách a skutkoch. Takéto snaženie nás bude chrániť pred pýchou a v ňom nám Pán Boh bude môcť udeľovať svoju rôznu milosť, ktorá je odmenou pre pokorných.

JÁN HUDEC ■

Učíme se mírnosti a pokoře

„Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem mírný a pokorný v srdci; a najdete odpočinek pro své duše.“ (Mt 11,29)

Učte se ode mne...

Co předcházelo tomuto výroku Pána Ježíše? Uplynula určitá doba od chvíle, kdy Pán Ježíš vyslal svých dvanáct a pak také i sedmdesát učedníků do měst a obcí, aby kázali lidem o pokání, protože se přiblížilo nebeské království. Jaký byl výsledek této služby učedníků? Galilejská města, v nichž lidé viděli mnoho zázraků, výzvu odmítla. Bylo to na počátku veřejného vystoupení Ježíše jako Mesiáše Izraele a z lidského pohledu se hned projevil takový neúspěch! Nenastal již čas vyhlásit „den pomsty našeho Boha“ (Iz 61,2)? Ale v údivu čteme, že místo svolávání soudu Pán Ježíš řekl: „Chválím tě, Otče..., neboť tak se ti zalíbilo“ (Mt 11,25-26). Nebyl to snad projev mírnosti a pokory Hospodinova služebníka? Vždyť o charakteru Mesiáše již prorokoval Izajáš:

„Zde je můj služebník, jehož podepírám, můj vyvolený, v němž jsem našel zalíbení. Vložil jsem na něho svého Ducha, aby vyhlásil soud pronárodům. Nekřičí a hlas nepozvedá, nedává se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, nezhasí knot doutnající. Soud vyhlásí podle pravdy. Neochabne, nezlomí se...“ (Iz 42,1-4).

Pýcha a pokora

Pyšný člověk si myslí, že za všechno vděčí sobě. Je hrdý na to, aby se díval k nebi a na lidi se dívá shora. Pyšní lidé přehlížejí své nedostatky a proto nedokážou porozumět Boží lásce a přijmout ji.

Příkladem pyšného člověka byl Naamán, velitel aramejského krále. Přestože chtěl být uzdraven ze svého malomocenství a vykonal náročnou cestu ze Sýrie až do Samarií k proroku Elišovi. Když uslyšel, že se má sedmkrát ponořit do řeky Jordán, rozhněval se a rozhořčeně se chtěl vrátit domů (2Kr 5,12). Až na radu svých služebníků se pokořil a vykonal to, co mu doporučil prorok Eliša.

Připomeňme jednoho ze zločinců, kteří byli ukřižováni s Ježíšem. Proč také nepřiznal svou vinu a oprávněnost trestu? Proč také nepožádal Ježíše,

aby si na něho vzpomněl, když přijde do svého království? Místo toho chtěl být jen ušetřen smrti (L 23,39). Nebyla v tom pýcha?

A co farizeové a zákoníci? Jejich pyšný postoj před Bohem Pán Ježíš jediným způsobem vykreslil v příběhu farizeje a publikána na chrámovém nádvoří. Skutečně platí jasný Boží princip: Bůh se staví proti pyšným, pokorným však dává milost (1Pt 5,5; Př 3,34)!

Mírnost

Mírnost se u člověka projevuje tím, že jedná laskavě, přátelsky a dovede zachovat klid myslí za různých životních okolností.

Mírnost Mesiáše se projevila podle Mt 21,5 také tehdy, když vjel do Jeruzaléma na oslátku. Proti všem představám o Mesiáši se objevuje jako ten, který potřebuje pomoci spíše než jako ozbrojený, svrchovaný vládce, který svou moc provádí ohněm a mečem. Ne, ve svém prvním příchodu Mesiáš nepřišel vyhlásit soud – ani hříšnému Izraeli, ani pronárodům. Přišel vyhlásit období milosti, jak o tom řekl v nazaretské synagoze (L 4,19). Přišel jako mírný a pokorný Služebník Hospodinův.

Čemu se tedy máme učit od Pána Ježíše?

Pán Ježíš nás učí mírnosti a pokoře například v těchto oblastech:

- a) v osobním životě
- b) vůči nevěřícím lidem
- c) vůči tělesným věřícím
- d) vůči ostatním věřícím

a) Mírnost a pokora v osobním životě

Mírnost a pokora znamená, že všechno svěříme do Božích rukou. Podobně jako Pán Ježíš, když ho galilejská města odmítla: „Jistě, Otče, neboť tak se ti zalíbilo...“ (Mt 11,26). Nemáme úspěch v hlásání evangelia? Naše služba ve sboru není přijímána? náš způsob života je v rodině kritizován, protože nám na prvním místě jde o Boží království? Ve škole jsme předmětem posměchu, protože nežijeme jako ostatní spolužáci? V práci nejsme uznáváni, protože jako „sůl“ zadržujeme hnilobu hříchu kolem

nás? Na všechny tyto negativní stránky našeho života odpovídá náš Pán: Učte se ode mne pokoře v srdci a tak najdete odpočinek pro své duše. To jho, které kvůli mně táhnete je přece příjemné, a to břímě, které pro mé jméno nesete, je přece lehké. „Těm, kteří milují Boha, všechny věci napomáhají k dobrému“ (Ř 8,28).

Pokud bychom dostali otázku, kdo byl před Pánem Ježíšem nejpokornějším člověkem, jistě bychom ihned odpověděli – Mojžíš. O něm Bible vydává svědectví: „Mojžíš však byl nejpokornější ze všech lidí, kteří byli na zemi“ (4M 12,3). Tato jeho charakteristika byla vyslovena poté, co Mirjam, Mojžíšova sestra, mluvila s Áronem proti svému bratru. Bylo to ze závisti nebo nenávisti kvůli tomu, že Mojžíš si vzal za ženu Kúšanku? Nebo to byla touha po moci? Nevíme. Ale Mojžíše se zastal Pán Bůh a vytkl oběma Mojžíšovým sourozencům, že se nebojí mluvit proti Jeho služebníku. A Mirjam potrestal malomocenstvím.

Co tedy pokora v Božích očích znamená, můžeme vidět na příkladech Mojžíšova života. Neznamená to přehlížení nepravostí. Nejen v Egyptě se postavil proti Egyptanovi, který bil neznámého Hebreje, ale například vzplanul hněvem, když viděl lid tančit kolem zlatého býčka na úpatí hory Sínaj. V hněvu roztránil desky Zákona, které byly Božím dílem a na nichž Bůh napsal deset přikázání (2M 32,15-19). Co si to Mojžíš dovolil – zničit Boží dílo! To je mírný a pokorný člověk? Jeho pokora se projevila jinak: již na Sínaji se předem přimlouval za tento hříšný a tvrdošíjný lid a poté, co se opět vrátil na horu, dokonce Hospodinu řekl: „Můžeš jim ten hřích ještě odpustit? Ne-li, vymaž mě ze své knihy, kterou píšeš“ (v. 33)! Tento výraz znamenal: „Ukonči můj život.“ Mojžíš miloval Boží lid více, než samého sebe.

Apoštol Pavel nás proto vybízí, abychom se učili žít tak, jako na zemi žil náš Pán:

„Já sám, Pavel, vás napomínám skrze krotkost a vládnost Kristovu...“ (2K 10,1)

„Oblecte se tedy, jako Boží vyvolení, svatí a milovaní, soucitným milosrdenstvím,

laskavostí, pokorou, krotkostí, trpělivostí.“
(Ko 3,12)

b) Mírnost a pokora vůči nevěřícím lidem

Nepřijetí galilejských měst Pána Ježíše nezlomilo. Nesvolal na ně oheň z nebe, ale naopak, dále těmto městům sloužil, aby nalomenou třtinu nedolomil a doutnající knot neuhasil. Přestože Kafarnaum má být svrženo do pekla (Mt 11,23), bydlel v něm ještě další tři roky a vykonal mnoho zázraků. I v Kafarnau v něj někteří lidé uvěřili.

Pán Ježíš vyzývá učedníky, aby vzali na sebe jeho jho a učili se od něho s odůvodněním, že je mírný a pokorný srdcem. On sám nese jho Božího uložení. On je pokorný vůči lidem. On se k nim snížil, ponížil a to naprosto, má s nimi soucit, sklání se k nim.

Je možné takto žít, není to pouze iluze, nějaká teoretická možnost v praxi neproveditelná?

Připomeňme si Pavla a Sílu ve filipském vězení. Byli zbiti holemi, nohy měli sevřeny v kládách, ale místo naříkání „o půlnoci se modlili a zpívali chvály Bohu“ (Sk 16,25). To dokáže pouze člověk, který je mírný a pokorný srdcem! Výsledek? Vězňové jim naslouchali.

Nevěřící lidé si všimnou našeho způsobu jednání. „Udeří tě někdo do pravé tváře, nastav mu i druhou,“ řekl Pán Ježíš (Mt 5,39). Jestliže se nám stane křivda, přirozená reakce je úder vrátit a někdy dokonce vrátit víc, než jsme dostali. Náhylnost k hněvu, odplatě a pomstě je hluboce zakořeněná v lidské přirozenosti. Proto apoštol Petr napsal, abychom následovali vzor našeho Pána: „Když mu spílali, nespílal zpět, když trpěl, nehrozil, ale předával vše Tomu, jenž soudí spravedlivě“ (1Pt 2,21-23). V čem bylo tajemství mírnosti a pokory Pána Ježíše? Všechno svěřil svému Otci. To je tajemství pokory, které smíme odhalit i v našem životě. Ublíží nám někdo? Soud přenechejme Bohu, který soudí spravedlivě. Jeho trest bude odpovídat míře zavinění.

c) Mírnost a pokora vůči tělesným věřícím

Jednou, když Pán Ježíš oznámil svým učedníkům, že musí jít do Jeruzaléma a mnoho vytrpět od vedoucích židovských osobností, Petr si ho vzal stranou a začal ho kárat slovy: „Bůh tě chraň, Pane, to se ti nikdy nestane!“ Jaká byla re-

akce Páně? „Odejdi ode mě, satane, svádíš mě, protože nemyslíš na Boží věci, ale na lidské“ (Mt 16,21-23)! Nejsme překvapeni tak tvrdou reakcí Pána Ježíše? Dovolili bychom si někomu z věřících říct „satane“? Pán jistě nemyslel, že by Petr byl svázán satanskou mocí, ale za Petrovými slovy byl svod satanův. Satan chtěl Pána Ježíše svést z cesty kříže již na začátku jeho veřejného vystoupení a nyní byl tento svod v Petrových slovech. Být pokorným neznamená, že nikoho z věřících nebudeme napomínat, když opouští cestu víry. Pavel ve svých listech píše o tom, jak máme jednat s těmi, kteří hřeší. V některých případech nezbyvá, než přerušit s nimi bratrské obecenství a dát jim tak najevo, že s jejich hříšným postojem nechceme mít nic společného. Jasně o tom napsal Jan ve svém druhém listu: „Žádný, kdo odstupuje a nezůstává v Kristově učení, nemá Boha... Přichází-li k vám někdo a nepřináší toto učení, nepřijímejte ho do domu, ani ho nezdravte. Kdo totiž takového zdraví, účastní se jeho zlých skutků“ (v. 9-11). Jistě, rozhodující je zde otázka „Kristova učení“. Známe toto Kristovo učení, které je obsaženo v apoštolských listech? Pouze hluboká znalost Písma a plnost Ducha svatého nás může uschopnit rozeznat, co není Kristovo učení!

d) Mírnost a pokora vůči věřícím ve sboru

Pokora v srdci je také nutná pro sborové obecenství. „Nic nedělejte pod vlivem

ctížádosti nebo ješitosti, ale v pokoře pokládejte jedni druhé za přednější než sami sebe. Ať si každý nehledí jen svého, ale každý také toho, co je druhých. Nechť je tedy ve vás totéž smýšlení, jaké bylo v Kristu Ježíši...“ (Fp 2,3-5).

Zřejmě největší příklad pokory našeho Pána vůči učedníkům vidíme v průběhu poslední večere, a to v „umývání nohou“. To, že si Mistr vzal zástěru, nalil vodu do umyvadla a umýval učedníkům nohy, bylo pro všechny nesmírně ponižující. Petr to nevydržel a odmítl toto umytí nohou. Ale poučení vzali všichni, a to na celý další život ve sborech, kde působili. Chceš mít důležité místo ve sboru, tak buď ochoten ponižít se a projevit svou pokoru. Nepovyšuj se, ale ty druhé pokládej za přednější než sám sebe! Neprosazuj své návrhy na úkor jiných, buď připraven slyšet i ostatní.

Nemysli si, že jenom ty máš Ducha svatého a nejlépe rozumíš Písmu i Božímu vedení. Nepoužívej vůči ostatním ten prosazující tón slova: „Pán mi to ukázal!“ Možná to máš pouze ze své hlavy nebo to může být i pokušení nepřítele Božího lidu, aby mezi věřící vnesl nepokoj či rozdělení. Duch svatý ve sboru přece působí jednotu a ne rozdělení! Pokud tvé návrhy nejsou pro ostatní přijatelné, pak to přijmi, že ještě nenastal čas pro jejich realizaci nebo s tím Pán Církve nesouhlasí.

Kolik vůdců ve sborech však není tichých ani pokorných. Jsou autoritativní a povýšení. Využívají lidi k uspokojení svého vlastního egoismu. Pyšný vůdce je pohoršením evangelia Ježíše Krista. Jednou z hrozných stránek pýchy je to, že nás klame. Možná si myslíme, že sloužíme Bohu a druhým, a ve skutečnosti sloužíme jenom sami sobě. Bůh tolik nenávidí pýchu, že dal Pavlovi do těla osten, aby jej uchránil před vyvyšováním sebe, protože obdržel zjevení velikých Božích tajemství (2K 12,7-10). Pyšný člověk nepřijme žádnou výtku: je nevinný, za nic nemůže, nemá v té věci žádnou odpovědnost za to, co se stalo. Vidíme to už u prvního člověka, když se Adam po hříchu snaží všechnu odpovědnost přesunout na svou ženu a vlastně na Boha, který mu ženu dal. To je taktika pýchy – vždycky své nedostatky nějak omlouvat, vytáčet se a odpovědnost svalovat na druhé. Pyšný člověk se bojí, že jeho autorita by tím utrpěla, kdyby vzal za nějakou svou chybu plnou odpovědnost. Jak jiný je příklad

Pána Ježíše: „*Chce-li být někdo první, bude poslední ze všech a služebník všech*“ (Mk 9,35). Opravdové velikosti se nedosáhne usilováním o vedoucí postavení nad druhými nebo uchopení moci, ale projevem pokorného a sebezapírajícího postoje služby všem.

Závěr

Jaký je výsledek následování mírnosti a pokory našeho Pána podle Mt 11,29? Najdete odpočinek pro své duše. Výsledkem je pokojný život.

Jsme totiž stále v nebezpečí, že z různých důvodů prožíváme nepokoj. Dokonce někteří věřící lidé mluví o stresu. Stres není nemoc, ale vyvolává nemoci a stěžuje rekonvalescenci. Oslabuje vůli, bourá emocionální stabilitu a jasnost myšlení. Takový stav může vést k nervovým poruchám, problémům v rodině, v práci a také ve sboru.

Pán Ježíš na to upozorňuje své učedníky (L 12,22-31). Mezi jiným řekl: „*Když tedy nezmůžete ani to nejmenší, proč se staráte o to ostatní?*“ (v. 26) Můžete vynaložit jakékoliv úsilí ve svém životě, ale stejně ke své výšce nepřidáte ani centimetr.

Podle průzkumu na univerzitě ve státě Michigan 60% našich starostí se nikdy nevyplní, 20% se vztahuje na minulost, kterou jsme nemohli ovlivnit, 10% se týká drobných záležitostí, které nemají vliv na náš život, a pouze polovina ze zbývajících 10% má nějaký vliv. Takže v 95 případech ze 100 se trápíme zbytečně a tím ztrácíme čas i energii.

Říká se, že starosti usmrtí více lidí než únava a těžká práce.

Následující příběh vás jistě pobaví:

Jistá slečna stála na rohu ulice a vzlykala. Kolem ní procházel muž, zastavil se a zeptal se, proč pláče. Zvedla hlavu a odpověděla: „*Přemýšlím o tom, že jednoho dne se vdám a narodí se nám krásné děvčátko. A když půjdu s dcerou na procházku a přiblížíme se k tomuto rohu ulice, tehdy mé roztomilé dítě vběhne na silnici, srazí je auto a zemře.*“

Kdo se trápí zítřkem, stává se nešťastným již dnes.

Znáte snad lidi, kteří se neustále trápí neštěstími, hypotetickými problémy a domnělými komplikacemi? Pokud se budeme trápit budoucností, nezměníme ji, ale negativně tím poznamenáme současnost.

Proto Pán Ježíš přinesl při svém prvním setkání po vzkříšení učedníkům POKOJ.

Kdo se trápí zítřkem, stává se nešťastným již dnes.

V Novém zákoně často vystupuje slovo „pokoj“, řecky eirene. To můžeme přeložit také jako „harmonie“, „bezstarostnost“, „bezpečnost“, „úspěch“, „štěstí“. Starost a pokoj, to jsou dvě krajnice silnice. Starost je rozdělení a disharmonie, pokoj je jednotu a harmonie. Starost a nepokoj jdou spolu a stěžují realizaci cílů, pokoj a harmonie umožňují využít náš potenciál na všechno, co děláme. Pokud podléháme starostem, zapomínáme na Boha. Prorok Izajáš napsal: „*Stvoření opírající se o tebe chráníš pokojem, pokojem, neboť v tebe doufá. Doufejte v Hospodina věčně, neboť Hospodin, jen Hospodin je skála věků*“ (Iz 26,3-4).

Pokoj, o němž mluví Písmo, je založen na důvěře Bohu a na odložení našich břemen na Něj. Když Pán Ježíš mluví o „jhu“, pak to znamená, že břímě netáhneme sami, ale ve jhu s Ním. Pokoj se stane naším údělem, když prosíme Pána Ježíše, aby zaujal ústřední místo v našem životě. Tehdy obavy a fóbie musí zmizet.

Boží pokoj nestaví na emocích ani na síle vůle. Jeho pramen je mimo nás. Nezáleží na vnějších okolnostech, protože přichází od Boha. Takový pokoj, který slibuje Pán Ježíš, svět nemůže dát. Netoužíme takto jít den za dnem úzkou cestou k nebesům? Když ano, pak ať nám v srdci stále zní: Učte se ode mne mírnosti a pokoře, a najdete odpočinek pro své duše.

JÁN OSTROLUCKÝ ■

Marnotratný syn

“Hleď, povolal jsem jménem Besaleela, syna Uriho, vnuka Chúrova, z pokolení Judova. Naplnil jsem ho Božím duchem, totiž moudrostí, důvtipem a znalostí každého díla, aby uměl dovedně pracovat se zlatem, stříbrem a mědí, opracovávat kameny pro vsazování a obrábět dřevo k zhotovení jakéhokoli díla. Dal jsem mu také k ruce Oholíaba... (2. Mojžíšova 31,2-6).

S Davidem, mým spolužákem ze střední školy, jsme se stali přáteli i bratry. Měli jsme stejné výhledy, toužili založit komunitu, probleskovala v nás Boží jiskra a my zatím nevěděli, že je to láska našeho Pána, kterého ještě neznáme. Po škole jsme spolu pracovali a plánovali studium restaurátorství v Písku.

Svět však ve mně má své pozice a pán lži mě formuje již od dětství.

David odchází studovat sám, mne svět skrze mou tělesnost vtáhl na sex, lži a prachy. Podnikám, žiji vnější blahobyť s krátkými šoty radosti. Začínám pohrdat lidmi, vyhledávám extrémnější uspokojovadla - adrenalinové dávky - feťák, závislý na kdečem, křepčím kolem zlatého telete. V té době je David v Písku, poznává společenství Elim, poznává Ježíše a přijímá jej jako Pána. Pracuje s drogově závislými, pokračuje vysokou školou a stává se všestranným umělcem. Jeho ruce dokáží zpracovávat materiál do jakýchkoliv podob - prostě Besaleel.

Můj život od narození závisí na Boží přítomnosti. Od osmnácti se rozhoduji sám a Bůh, který dává možnost se rozhodovat, trpělivě čeká, že se pro něj svobodně rozhodnu. Pracuje na mém srdci a já ve svých 25 letech končím pětileté podnikání. Odcházíme s mou nastávající ženou na paseky. Stále jsem však tank rozjetý ve vlastní síle, zákoník postavený do vlastního pojetí pravdy. Bůh nás však neopouští a žehná nám. Dívá se na dopad mého jednání bez něj a zachraňuje, co se zachránit dá. Ve vlastních vinách a Boží milosti poznávám, že jsem nahý a nuzný, po uši v marastu svého konání a své vůli.

Vtom mi Bůh říká: “Stůj a poslouchej!”. Předčasně se nám narodil syn. Měsíc a půl se modlím téměř nepřetr-

žitě a Hospodin mne staví na začátek cesty, cesty návratu k němu samotnému. Srdcem přijímám spásu v Pánu Ježíši. V předčasném narození Vojtíka se opožděně rodím sám. Čtyři roky mne Otec vyučuje svému záměru se mnou, mimo sborový život. Drsný boj mé tělesnosti, světa zla a Boží lásky. Poušť, z milosti však mohu být na straně vítěze - Ježíše Krista.

Přichází povolání zpět do těla Kristova. Bůh mne přivádí do Křesťanského sboru ve Vsetíně. Občas mne použije jako svůj nástroj. Křtíme se s ženou ponořením.

Po půl roce pobytu mezi sourozenci v Kristu navštěvuji místní setkávání mládeže, zvané “Tmelos”. Tam se setkávám s Viktorem Hojkou, který přijel z Písku a má slovo o milosti. Po “Tmelosu” spolu mluvíme a dozvídám se, že David pracuje coby Besaleel na díle v Elimu a má “partáka” - Oholíaba. S Viktorem se cítím, jako bychom spolu již mnoho let pracovali a modlili se. Bůh mi ukazuje, kam mne vedl a jak jsem od něj odešel “za lepším”. Dává mi to poznat ve Vsetíně, kde je Elim, ve sboru, který si váží práce v Písku.

Bože, mám plnou jistotu, že jsi živý, že mne přes všechnu mou neposlušnost, Otče, miluješ a pevnou rukou vedeš domů, přestože jsem svůj podíl prohřířil ve světě. Děkuji ti, že jsi mne nezavrhl a stále se mnou počítáš. Děkuji ti za jistotu, že jsme tvými dětmi a zároveň šlechtou, nositeli tvé slávy, stojíce po tvém boku, v tobě, ve zbroji z tvé milosti a tvé lásky.

Když žiji s Bohem, vnímám potřebu vyčistit kouty, kde zůstalo zlo a tváří se “já tu nejsem”. Každý den jako rodina vstáváme z Boží náruče na jeho cestu, naplnění nadmíru vším, abychom mohli dávat. Přesto jsme pro svět chudí a neseme označení sociálně slabá rodina. Nevydělávám dle představ společnosti. Přijali jsme se ženou, že nás “zaměstnává” Bůh a každý den zažíváme dokonale zajištěný život, protože on je spravedlivý, je s námi. Necítím vinu ani zoufalství z minutí se cílem, stát k ruce Davidovi, být Oholíabem. Těším se na poznání svého nového místa, abych ko-

nal Boží vůli. Nejsem zavržen, jsem pro Pána stále použitelný. Dostal jsem nejlepší šaty, prsten, obuv, vykrmené tele, hodování, veselí, závistivého a spravedlivě se tvářícího bratra, ale hlavně milujícího Otce!

TOMÁŠ SKŘIVÁNEK ■

Cesta

Ne vše, co oku lahodí,

je od Pána našeho,

na to je třeba si pozor dát,

ať nesejdeš ze směru ti daného.

Vždyť tolik lákadel a svodů

je v tomto světě přichystáno

a našeptávač dává radu:

„Nemáš důvod neříct ano.“

Pak najednou, aniž to víme,

ze směru svého vybočíme

a pomalu se vzdalujeme z cesty.

Je pomoc z toho odbočení,

pomoc jediná a pravá.

Ten, který tvou cestu mění,

Ten, který ti ruku dává,

plný soucitu a odpuštění

- Pán Ježíš je tvé očištění.

S ním nezřítíš se do propasti

či bažiny dnešního světa,

nedá tvou cestu

neb myšlení zmásti,

Pán Ježíš na tvé ANO čeká!

JARMILA HRDINOVÁ

Traja a predsa jeden

Náuka o Božej trojjedinosti

1. História nauky o Trojici

Učenie o trojjedinosti je konečným produktom dlhého a namáhavého zápasu v prvých storočiach raného kresťanstva. V týchto duchovných zápasoch – v histórii cirkvi označovaných ako „kristologické spory“ – sa prevažne hľadalo riešenie na otázku: Kto alebo čo je vlastne Kristus, Boží Syn? Je Bohom? Ale potom máme dvoch Bohov? A ak je Bohom aj Svätý Duch, tak dokonca troch? Či neplatí, že Boh je len jeden?

A z druhej strany – ak Ježiš nie je Boh, prečo ho uctievame? Či nie je napísané: „Nebudeš mať iných bohov okrem mňa!“ Sotva získame primerané porozumenie pre tieto otázky, ak sa im nebudeme venovať so skutočným úsilím.

Jedni hovorili, že „Kristus je podobnej podstaty ako Boh“ (homoiousios). „Nie, to by bolo primálo,“ hovorili iní, „Kristus je rovný Bohu čo do podstaty“ (homoousios). „A práve toto je pre nás absolútne neprijateľné,“ namietali ďalší, „Kristus je odlišnej podstaty ako Boh“ (ahomoios). Ku každej z týchto pozícií sa hlásili veľmi obdarovaní muži, ktorí sa usilovali získať čo najširší súhlas so svojím chápaním. Všetky strany sporu mali vplyv. Popri tom mali tieto kristologické spory aj nezanedbateľný politický rozmer: každá strana sa usilovala získať na svoju stranu cisára, ktorý sa osobne zúčastňoval na cirkevných synodách.

V 4. storočí napokon dosiahli tieto spory svoje vyvrcholenie a zároveň aj vyriešenie (Nicea 325; Konstantinopol 381). Na jednej zo sporiacich sa strán stál vtedy alexandrijský presbyter Arius (asi 280-336). Preto sa niekedy hovorí o tzv. „ariánskom spore“, datovanom v rokoch 318-381.

Arius učil, že Boží Syn (Logos) je Božie stvorenie. Podľa Aria „bol čas, keď ešte Logos neexistoval“. Bol iba jeden Boh. Logos teda nie je rovný Bohu, v podstate bytia sa Otcovi vôbec nepodobá (ahomoios). Až neskôr na základe poskytnutia istého podielu na Božom bytí a podstate sa stal „božským“.

Veďúcou osobnosťou opačnej strany sa čím ďalej tým viac stával preslávený alexandrijský metropolita Athanasius

(295-373). Bol to muž s hlbokým chápaním vykúpenia v Ježišovi Kristovi. Zároveň sa vyznačoval nekompromisným, až bojovným postojom voči všetkým teologickým i osobným protivníkom. V protiklade k Ariovi sa zasadzoval za to, že Kristus, Boží Syn, je rovný Bohu vo svojej podstate (homoousios).

Náuka o Trojici dospela k víťaznému prielomu a všeobecnému uznaniu v roku 381 na synode v Konstantinopole. Vtedy bolo sformulované trojičné vyznanie viery, tzv. „Konstantinopolitanum“. Odvtedy platí učenie o trojjedinosti ako oficiálna náuka cirkvi. Kto ho neprijal (a takých bolo dosť), bol považovaný za kacíra a musel znášať patričné následky. Zvlášť germánske cirkvi – tam patrili aj známy gótsky biskup Wulfila – zostali na dlhú dobu presvedčenými ariánmi.

Aj po roku 381 ďalej pokračovalo jemné doladovanie trojičného učenia. Zhruba okolo roku 500 vzniklo (zrejme ako prejav západoeurópskeho myslenia) ďalšie vyznanie, tzv. Athanasianum. Formuluje učenie o Trojici umelecky cizelovanými pojmami, aby pokiaľ možno zabránilo nesprávnym výkladom, ktoré sa vyskytovali pri doterajších vyznaniach viery. Dlhý čas sa tieto vybrúsené formulácie pripisovali Athanasiovi. Skutočne sa uberajú v stopách jeho myslenia. Ale podľa novšieho bádania patrí toto vyznanie až do začiatku 6. storočia a v jeho formuláciách badať aj rukopis Augustína. Tento sa skutočne učeníom o Trojici veľa zaoberal.

Tu je ako „ochutnávka“ niekoľko citátov z „Athanasiovho vyznania“.

„Večný Otec, večný Syn, večný i Duch Svätý, a predsa nie traja veční, ale jeden je Večný.“

„Tak (je) Otec Boh, Syn Boh, i Duch Svätý Boh a predsa nie sú traja bohovia, ale jeden je Boh.“

„Tak (je) Otec Pán, Syn Pán, i Duch Svätý Pán a predsa nie sú traja Páni, ale jeden je Pán.“

„Jeden je teda Otec, nie traja Otcovia; jeden Syn, nie traja Synovia; jeden Duch Svätý, nie traja Svätí Duchovia.“

A v tejto Trojici (nie je) nič skoršie ani neskoršie, nič väčšie ani menšie, ale

všetky tri osoby sú medzi sebou spoločné a sebe rovné.“

Ako vidíme, v týchto citátoch dominuje silné povedomie biblickej pravdy, že jestvuje len jeden Boh: „Nebudeš mať iných bohov okrem mňa!“ (2M 20,1)

2. Biblické zdôvodnenie

O čo vlastne ide pri náuke o Božej trojjedinosti? Hneď treba povedať, že slovo Trojica ako terminus technicus sa nikde v Biblii nevyskytuje. Ak sa ale spýtame, či je možné trojičné učenie v zmysle vyššie uvedených vyznaní jasne odvodiť od biblických textov, odpoveďou je zreteľné „Áno“.

Novozákonné trojice

Jeden z prvých vnemov, na ktorý skúmový pohľad narazí, sú tzv. triádické štruktúry v biblickom texte. Triády sú trojčenné výpovede, v ktorých Otec, Syn a Svätý Duch vystupujú vedľa seba na rovnakej úrovni. Spomeňme si napríklad na Mt 28,19: „...krstiac ich v meno Otca i Syna i Ducha Svätého.“

Otec je bezpochyby Boh. Ale ak Syn nie je Boh a Svätý Duch nie je Boh, prečo sa krstíť na ich meno? Čo hľadajú dve nižšie, vedľajšie inštancie vedľa najvyššej hlavnej inštancie Otca?

„Nie, Syn a Svätý Duch,“ hovorí trojičné učenie, „nie sú žiadne nižšie, vedľajšie inštancie, avšak Otec je Boh, Syn je Boh, a Svätý Duch je Boh. Preto kresťanský krst nie je v meno troch bohov, ale v meno trojjediného Boha.“

Niečo podobné nás postretne v apoštolskom požehnaní v 2K 13,13: „Milosť Pána Ježiša Krista a láska Božia a účasť Ducha Svätého so všetkými vami!“ Znova niečo podobné nájdeme v 1K 12,4-6: „Sú rôzne dary milosti, ale ten istý Duch. A sú rôzne služby, a ten istý Pán. A sú rôzne pôsobnosti, ale ten istý Boh.“

Dalo by sa povedať, že miesto ako Mt 28,19 nielen umožňuje trojičnú interpretáciu, ale ju priamo požaduje. Adolf Pohl, ktorého vynikajúcu prednášku na tému učenia o Trojici som počul pred desiatkami rokov, hovorieval v tom zmysle, že človek by musel byť naplnený „silnými predsudkami“, ak by to

nechcel uznať. Nie, to nie sú vyhľadane alebo vykonštruované, ale úplne zreteľné výpovede biblického textu, o ktoré sa učenie o Božej trojedinosti opiera.

Božstvo Syna

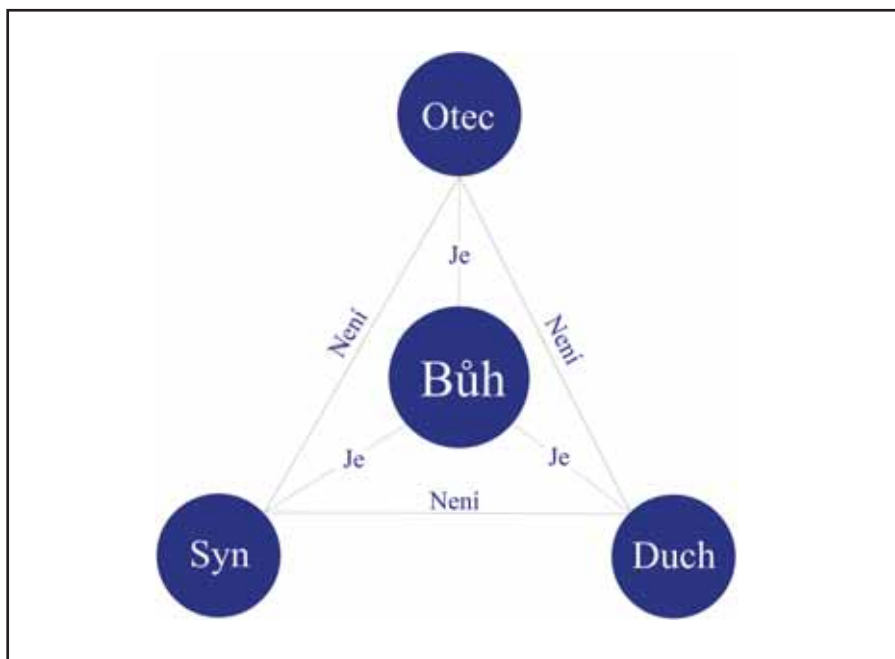
Či sa prikloníme k náuke o Trojici, záleží aj na tom, či v svedectve Bible rozpoznáme plné božstvo Syna, nášho Pána Ježiša Krista. Viera v Ježiša ako Boha sa hneď prejavila v tom, ako bol uctievaný. Prví kresťania boli priamo označovaní ako tí, čo „vzývajú to meno“ (Sk 9,14.21), pričom v Písme toto slovo jasne označuje vzdávanie božskej pocty. Štefan sa modlil: „Pane Ježišu, prijmi môjho ducha!“ (Sk 7,59) Prvý list do Korintu je adresovaný tým, ktorí „vzývajú meno nášho Pána Ježiša Krista na každom mieste.“ (1K 1,2) A Tomáš vyznal: „Môj Pán a môj Boh“ (J 20,28)!

Vzývanie Pána Ježiša v dobe apoštolov predpokladá plné a jasné rozpoznanie božstva Syna. Starý a Nový zákon sa zhodujú v rozhodnom odmietnutí akéhokoľvek zbožšťovania stvorených bytostí. Len Bohu patrí vzývanie: „Svoju slávu inému nedám“ (Iz 42,8).

Ako vidíme, Biblia nám predstavuje vzývanie Otca ako i vzývanie Syna. Prítom nikde nevzniká dojem, že sa jedná o dvoch Bohov, ale o jediného živého Boha. Nikde v Novom zákone to nevyzerá tak, akoby sa modlitebník obracal na pluralitu – niečo ako „Vzdávam Vám chválu“ alebo „Prosím Vás“ (Pohl).

3. Je Svätý Duch osoba?

Náuka o Trojici nezávisí len na uznaní božstva Syna, ale aj božstva a osobnosti Svätého Ducha. Z textov Nového zákona dospievame k záveru, že je úplne nemožné predstavovať si Svätého Ducha ako púhu neosobnú silu. Znova si pripomeňme trojičnú krstnú formuláciu v Mt 28,19. Krst „v meno Svätého Ducha“ predpokladá, že to je osoba. Aj varovanie pred rúhaním sa Svätému Duchu (Mt 12,31) predpokladá osobu. Spomeňme si tiež na miesta, kde je Svätý Duch nazývaný „Radcom“ alebo „Tešiteľom“: „...požiadam Otca, a dá vám iného Tešiteľa, aby bol s vami na veky, toho Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať“ (J 14,16.26; J 15,26). Tento Radca, v modernej reči „Advokát“, je bezpochyby osoba. Ananiáš luhal Svätému Duchu (Sk 5,3) a tým činom zároveň luhal Bohu (5,4). S tým sa zhoduje J 4,24: „Boh je Duch,“ a 2K 3,17: „Pán je Duch“.

Adolf Pohl povedal: „Nesmieme sa mýliť pri uznaní plného božstva Svätého Ducha, len preto že nie je v modlitbe vzývaný. On nie je vzývaný preto, že sám to nechce. On obracia uctievanie od seba smerom k Ježišovi Kristovi.“ (J 16,14) Podobne sa o tom pred rokmi vyslovil Dr. Werner de Boor.

4. Starý zákon a učenie o Trojici

J. A. Bengel raz povedal: „Nový zákon je zahalený v starom; Starý zákon je odhalený v novom.“ Toto platí aj s ohľadom na trojičné učenie. Tajomstvo troch božských osôb sa nám v Písme zjavuje postupne. Až v Novom zákone dospievame k celkom jasnemu pohľadu. Keby sme mali len Starý zákon, dospeli by sme nanajvýš k vedomiu akejsi dvojakosti. To sa ukazuje zvlášť pri sledovaní motívu Mal'ach-JHWH (anjel Hospodinov) v Starom zákone. Je to tajuplná bytosť, ktorá je s Bohom identická a zároveň odlišiteľná (porovnaj napr. 2M 3,1-6).

Tento Mal'ach-JHWH (anjel Hospodinov) môže byť bez všetkého stotožnený s Bohom (JHWH a Elohim); sám sa s ním identifikuje. Prijíma obeť a prejavu uctievania. Vidieť jeho znamená vidieť Boha. Ľudia, čo to zažili, sa báli, že za to budú musieť zomrieť.

2M 3,2-6: „Ukázal sa mu anjel Hospodinov v ohnivom plameni zo stredu kra.“ Tento ďalej hovorí: „Ja som Boh tvojho otca, Boh Abrahámov, Boh Izákov a Boh Jakobov.“

(Jedno s novozákonnými výpoveďami porovnateľné trojčenné požehnanie nájdeme v 1M 48,15-16.)

Tri je jedno

Všetky božské vlastnosti ako večnosť, spravodlivosť, milosrdenstvo, láska, všemohúcnosť, všadeprítomnosť, vševědúcnosť sa vzťahujú na všetky tri božské osoby. Žiadna z týchto osôb nemôže ani nechce byť oddelená od ďalších dvoch. Zjavne medzi nimi nie je žiadna konkurencia alebo boj o moc. Podľa Žd 1,8 hovorí Otec Synovi (nie je to pisárska chyba): „Tvoj trón, ó Bože, je naveky vekov.“

Náuka o Trojici je, ako už bolo povedané, slabý ľudský pokus hovoriť o Bohu s ohľadom na celú šírku biblického zjavenia. Nenárokuje si poskytnutie ľahko uchopiteľného vysvetlenia vnútorných božských tajomstiev. Avšak pomôže nám toto tajomstvo vidieť, chrániť a zachovať.

Učenie o trojedinosti sa pevne drží Boha, toho Jediného, bez ignorovania biblického svedectva o božstve Syna a božstve i osobnosti Svätého Ducha. Všetko, čo o Bohu vieme, môžeme vedieť na základe jeho sebazjavenia v Svätom Písme. Len Boh sám dokáže primerane a priliehavo hovoriť o sebe samom.

Trikrát jeden má byť jeden? Túto „vyššiu matematiku“ dnes mnohí nechápu. Zaiste, ale s takýmto problémom museli žiť aj biblickí autori. Žalmista predsa vyznáva: „Žasnem nad takýmto poznaním, je privysoko, nedosiahnem ho“ (Ž 139,6).

MANFRED SCHÄLLER ■
PRELOŽIL PETER KOZÁR

Musel jsem se štípnout,

Manželé Joan a John Pickbournovi navštívili v květnu 2007 Český Těšín, aby se opět setkali se starými přáteli z anglických kempů, které proběhly v Beskydech v letech 1998 – 2003. Při té příležitosti bratr John několikrát sloužil Božím slovem, které se nás silně dotýkalo. Před rokem a půl opustili manželé Pickbournovi Manchester, aby se přestěhovali do Aix-les-Bains ve Francii a pracovali tam v malém sboru. Jsou živým příkladem toho, že i důchodem se může začít nová etapa služby Bohu. Položil jsem jim několik otázek, abych to, co s Pánem prožívají, přiblížil i vám.

Proč jste se v penzi rozhodli přestěhovat z Anglie do Francie?

Když jsme jako učitelé odešli oba do důchodu, cítili jsme, že nás Bůh volá,

abychom pomohli v malém francouzském sboru, kde Joan působila ještě jako studentka v letech 1959-60. Věděli jsme, že z tamějšího sboru odešly tři rodiny a že už tam nebyl nikdo, kdo by mohl vést pravidelně biblické vyučování. Modlili jsme se za ně a v nás rostla touha nějak pomoci.

Jak si můžete být jisti, že vás tam povolal Bůh?

Věřili jsme, že pokud Bůh chce, abychom mu sloužili v Aix-les-Bains, najde nám tam i bydlení. V roce 2004 jsme o dovolené navštívili Aix, abychom se poohlédli se po nějakém domě, ale žádný jsme nenašli. V květnu 2005 jsme vykročili vírou a nabídli náš dům v Manchesteru k prodeji. Ve stejný den jsme se dívali na internet a uviděli tam dům

na správném místě za správnou cenu. Vydali jsme se do Francie, abychom jej viděli. Za pět dnů po naší návštěvě v Aix jsme zaplatili zálohu. V září jsme podepsali dokumenty a dokončili prodej a na konci října jsme se přestěhovali, zrovna když byl prodán náš dům v Manchesteru. Jak perfektně dokáže Bůh věci načasovat!

Jakou úlohu plníte ve sboru v Aix?

Naše role v podstatě spočívá v podpoře sboru. Děláme to, co je zapotřebí. Já (John, pozn. redakce) jsem zodpovědný za biblické vyučování v neděli ráno a zastupuji při hudebním doprovodu, je-li to nutné. Každý měsíc pořádám modlitební shromáždění. Joan také vypomáhá dle potřeby, hlavně při jazykových korekcích kázání, která přednáším francouzsky. Nabízíme pohostinství jak sboru, tak i jeho návštěvníkům. Také jsem se tuto zimu aktivně zapojil do práce Gedeónů při šíření Biblí. Mají zde velký kemp, ale maličko spolupracovníků.

Není zcela běžné, že by dva důchodci podnikli tak výraznou změnu ve svém životním stylu. Jak se v té nové roli cítíte?

Vždycky jsme věřili, že máme být připraveni jít tam, kde nás Pán chce právě mít. Joan se účastnila anglických kempů v Polsku a v České republice. Znali jsme také věřící v Aix i okolí města. Když jsme se přestěhovali do Aix, věděli jsme, že jsme tam, kde nás chce mít Bůh. Každý den se cítíme být v práci pro Něj požehnání a ještě v tak nádherném místě. Místní lidé jsou na nás velmi milí a přijali nás.

Měli jste ve Francii nějaký zajímavý zážitek?

Dcera rodiny, od které jsme koupili dům, si vzala Angličana a žije v Anglii. Navštívila svou matku právě v době, kdy jsme se přijeli podívat na jejich dům a byla to právě ona, kdo nám tam vše ukázal. Vyprávěla nám, co to místo pro ni a jejího bratra znamenalo, když tam spolu vyrůstali.

■ Bratr John Pickbourne (vpravo) při službě na biblické hodině Křesťanského sboru Český Těšín

abych se ujistil, že se mi to nezdá...

Viděli jsme nabídku v časopise, který nám dala finanční společnost, nabízející převod anglické měny na jiné bez poplatku. A právě tato nabídka nám ušetřila spoustu peněz.

Byli jsme představeni skupině Angličanů a Francouzů, kteří se pravidelně scházejí, aby spolu konverzovali anglicky. Dostali jsme tak příležitost získat nová přátelství a kontakty a být svědectvím více než padesáti lidem.

Máme milou sousedku, jejíž manžel před několika lety zemřel na rakovinu. Představila nás své rodině a přátelům. Některým z nich jsme rozdali gedeónské Nové zákony. V této práci jsem prožil nejedno povzbuzení od Pána.

Asi největší je však fakt, že jsme se tak rychle přestěhovali a sžili s lidmi v cizí zemi na tak vzdáleném místě. Jsme připraveni Pánu sloužit a On připravuje cestu, používá si nás a to nás naplňuje radostí a hlubokým smyslem. Musel jsem se štípnout, abych tomu uvěřil...

Jak tedy vypadá život sborů ve Francii a jak jsou organizovány?

Naše shromáždění žije jako většina bratrských sborů. Byli jsme okamžitě přijati do obecnství. Ve Francii se musí světské i náboženské skupiny registrovat jako kulturní spolek se svým pre-

■ Joan a John Pickbournovi při návštěvě v České republice.

zidentem, sekretářem a pokladníkem. Musí být svoláváno výroční shromáždění, aby zkontrolovalo a diskutovalo své finance a aktivity. Do spolku jsme vstoupili, abychom projevili svou oddanost společenství. Všechny sbory patří do CAEF, Národní asociace Bratrských sborů, která každý rok pořádá svou celostátní konferenci. Pořádají se však i regionální konference – Francie je rozsáhlou zemí! Celá řada shromáždění podporuje misijní pracovníky na plný úvazek, ačkoliv některé z nich mají svého „pastora“, tedy jednoho ze starších, pracujícího na plný úvazek a podporo-

vaného sborem. Ženy se ve shromážděních modlí nebo předčítají Písmo, ale nekází, ani nevyučují. Hodně sborů má prodejní stánky, které nabízejí Bible a křesťanskou literaturu. To vytváří příležitosti k rozhovorům se zákazníky a zájemci a zvěstuje se tak evangelium na veřejnosti, což ve Francii není jinak dovoleno. Zatím jsme nepoznali žádný sbor, který by měl v neděli odpoledne evangelizační shromáždění, jak bývalo zvykem u nás.

Pocházíte z Manchesteru. Máte nějakou vzpomínku na bratra F. F. Bruce, který v Manchesteru působil a navštěvoval bratrské konference v Československu?

Poprvé jsem se setkal s profesorem Brucem jako student v roce 1960 a později, když vedl kurzy biblických studií na universitě v Manchesteru. Později profesor Bruce po řadu let navštěvoval náš sbor v Manchesteru se sérií výkladů Bible. Jeho služba byla prostá, jasná a povzbudivá. Měl universitní projev, avšak s velkou vřelostí a humorem. Jeho služba byla srozumitelná všem. Byl neobyčejně laskavým bratrem, plným lidskosti. Mluvit s ním bylo snadné. V jeho vlastním sboru byl velmi ctěn a když zemřel, střídaly se dojemné projevy křesťanů a universitních kolegů z blízka i dále. Jeho celosvětová pověst evangelikálního učitele, který odhaloval pravdy Písem, je velmi dobře známá.

Děkuji za rozhovor

JAREK ANDRÝSEK ■

■ Pohled na okolí Aix-les-Bains

S Františkem Kopečným o pronásledování křesťanů ve světě

Ježíšovo utrpení na kříži jakoby předznamenalo utrpení tisíců jeho následovníků v dějinách. Není ale mučednictví pro víru minulostí? Jsou i dnes místa, kde jsou lidé vězněni, mučeni a zabíjeni pro své náboženské přesvědčení? Co s tím můžeme dělat?

Čas od času se u nás v církevních kruzích vzpomíná na doby pronásledování a nesvobody v době normalizace. Když však čteme svědectví o pronásledování křesťanů v Severní Koreji, zdají se být poměry v husákovském Československu velmi harmonické. V roce 1948 přijalo Valné shromáždění OSN Všeobecnou deklaraci lidských práv. V článku 18 se v ní píše:

„Každý má právo na svobodu myšlení, svědomí a náboženství; toto právo zahrnuje v sobě i volnost změnit své náboženství nebo víru, jakož i svobodu projevovat své náboženství nebo víru, sám nebo společně s jinými, ať veřejně nebo soukromě, vyučováním, prováděním náboženských úkonů, bohoslužbou a zachováváním obřadů.“

Samotná Deklarace samozřejmě ještě nemohla zajistit v žádné zemi náboženskou svobodu, nicméně se stala ideovou základnou pro všechny ochránce lidských práv. Mezi ně se v roce 1977 řadí také „Křesťanská mezinárodní solidarita“, jejíž vznik byl vyvolán pronásledováním křesťanů v tehdejším Sovětském svazu. Od roku 1992 působí tato organizace i v České republice a vedle Hlasu mučedníků je tak u nás druhou organizací zaměřenou na problematiku náboženské svobody. Pozvání k rozhovoru přijal výkonný ředitel Křesťanské mezinárodní solidarity v České republice František Kopečný.

Pane řediteli, proč vlastně Křesťanská mezinárodní solidarita vznikla právě před 30 lety, tedy v roce 1977?

V roce 1975 byl připraven jít už potřetí pro svou křesťanskou víru do vězení Georgi Vins, baptistický křesťan z bývalého Sovětského svazu. Reverend Hansjürg Stüchelberger ze Švýcarska byl touto statečností velmi osloven a společně se svými přáteli uspořádal demonstrativní

tiché pochody spojené s bohoslužbami, které se konaly v Curychu a Bernu dne 20. září 1975. Pod záštitou představitelů hlavních křesťanských církví vyjádřilo přes 15 000 věřících solidaritu se všemi pronásledovanými křesťany. Připojili se také rabíni z židovských komunit.

Důvodem společného vystoupení křesťanů bylo také úsilí o propuštění ruského pravoslavného kněze Gleba Jakunina. Po ukončení pochodu se sešlo několik vážených občanů města Curychu, aby prohodili smysl celého činu. Zdálo se, že průvod vzbudil více zájmu, než se původně očekávalo. Účastníci pochodu začali přemýšlet o rozsáhlejší pomoci vězňům svědomí. V roce 1977 byla pak založena Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI - z anglického názvu organizace Christian Solidarity International).

Jakou činnost vyvíjí vaše organizace v České republice?

Obecně má CSI tři principy pomoci. Za prvé je to podpora a pomoc pronásledovaným křesťanům, za druhé podpora obětí katastrof a v neposlední řadě také pomoc strádajícím dětem. V České republice se orientujeme především na informovanost veřejnosti prostřednictvím našeho Zpravodaje, který vydáváme šestkrát do roka v nákladu 6 500 kusů. Rozesíláme jej asi na 1600 adres, mezi nimiž jsou jak jednotlivci, tak organizace. Zpravodaj posíláme také poslancům a senátorům. Přispíváme tak k lepší informovanosti o náboženské svobodě a jejím porušování. Nabádáme

čtenáře k tomu, aby pamatovali na své pronásledované a vězněné bratry a sestry ve světě. Ve zpravodajích se zpravidla nacházejí také protestní dopisy, které je možné odeslat představitelům zemí, ve kterých dochází k porušování náboženské svobody.

Důležitým prostředkem informovanosti o pronásledovaných jsou také naše webové stránky www.csi-cr.cz, kde může návštěvník získat dobrý přehled o našich aktivitách. Na těchto stránkách mohou návštěvníci připojit svůj podpis k elektronické formě protestního dopisu s žádostmi o propuštění odsouzených pro víru.

CSI se řídí Mezinárodním plánem činnosti, který obsahuje projekty v rámci tří již zmíněných principů a oblastí pomoci CSI. Naše národní organizace se podle možností zapojuje zejména do těchto aktivit:

1. Podporujeme salesiánské misie ve státě Manipur v severovýchodní Indii u hranic s Barmou, dnes Myanmarem. Jednou z důležitých činností zde je poskytování vzdělání těm nejmenším z chudých rodin, které by si to nemohli jinak dovolit.

2. Spolu s dalšími afilacemi přispíváme finančně na pomoc obětem genocidy a občanské války v Jižním Súdánu. Krvavá občanská válka zde probíhala v letech 1983-2005. Pracovníci CSI organizující pomoc v postižených oblastech Jižního Súdánu (Bahr El Ghazal) již od roku 1994 se v poslední době setkali i uprchlíky z Dárfúru, kde genocida probíhá doposud. Pomáhají zejména komunitám na hranici se severním Súdánem, které byly válkou zdecimovány. Staly se podobně jako v Dárfúru terčem nájezdů centrální vládou ozbrojených milic. Milice si na sebe musely „vydělat“ samy, takže plenily, kradly, zabíjely a znásilňovaly a lidi odváděly do otroctví do Severního Súdánu. Zejména na tento aspekt občanské války s náboženskými a etnickými rysy se CSI zaměřovala. V současnosti se zaměřuje na dořešení tohoto problému, zatímco pokračuje humanitární pomoc zuboženým komunitám prostřednictvím potravinové a lékařské pomoci. Lidem, kteří se vracejí

z otroctví, a uprchlíkům CSI poskytuje tzv. balíčky pro přežití, čili humanitární soupravy, které mají zmírnit počáteční nouzi po návratu do své vlasti.

3. CSI otevřela diskusi k problematice „islamizace Evropy“, poněvadž v ní vidí vážné ohrožení náboženské svobody na našem kontinentě.

Které země ve světě jsou předmětem vašeho monitoringu v oblasti porušování náboženské svobody?

Sledujeme porušování náboženské svobody po celém světě, zvláště pozornost věnujeme Súdánu a Indii, dále zemím, v nichž přežívají komunistické ideje, a to dokonce i ve své „stalinistické“ formě (Severní Korea). Zabýváme se i problémy křesťanů z muslimských zemích, neboť islám je v nich často prosazován tak radikálním a extrémním způsobem, že je to jednoznačně v rozporu s naším chápáním lidských práv a lidské důstojnosti. Jsou to země jako Saúdská Arábie, Írán, Pákistán, Súdán, ale také Irák a Afghánistán. Problematiká je situace také v Nigérii, kde se islámské právo šaría prosazuje v některých federálních státech země. O náboženských nepokojích se dovídáme také z Indonésie.

Problémem jsou i další země, kde náboženská svoboda není respektována, jako například Eritrea nebo některé země bývalého Sovětského svazu, které úředními zásahy a povoláním jen některých náboženství porušují svobodu vyznávání.

Důležité je také upozornit na problém hinduistického radikalismu v Indii, který má mnohdy podobné znaky jako islámský extremismus.

Jsou ve světě ještě mučedníci víry?

Agentury sledující pronásledování křesťanů (Open Doors, Kathpress, Zenit, The Voice of Martyrs...) odhadují počet obětí za uplynulý rok kolem 175 tisíc lidí. Je to však jen vrchol ledovce. Ten představuje mírnější formy jako každodenní diskriminaci a sociální omezování až po masivní porušování lidských práv ve státech, kde jsou křesťané menšinou – dohromady je jich 200 až 250 milionů.

Podívejme se nejprve na režimy komunistické. Zkuste porovnat poměry v komunistických zemích

s tím, co si mnozí pamatují z husákovského Československa.

Poměry v zemích s komunistickou ideologií jsou daleko horší. Amnesty International a Mezinárodní společnost pro lidská práva (International Society for Human Rights) odhadují, že např. v Severní Koreji je v současnosti vězněno asi 200 tisíc lidí. Je mezi nimi mnoho křesťanů. Mezi pěti největšími trestaneckými tábory jsou Kaechon, Hannan, Hoeryong, Hasong a Chonjijn. Pro ospravedlnění rozsudků používají soudci vykonstruované obžaloby. Tímto způsobem byl například čtyřiašedesátiletý křesťan za údajné „plánování převratu“ odsouzen k smrti. V pracovních táborech se křesťané nejen dostávají do styku s násilnickými kriminálníky, ale musejí zde snášet ty nejtěžší podmínky, od těžké práce pod hrozbou elektrošoků, konzumování zkaženého či přímo otráveného jídla až po jejich využívání jako pokusných králíků při experimentech s chemickými bojovými látkami. Ani v nejlidnatější zemi světa Číně to stále nemají křesťané jednoduché. Režim sklízí plody desetiletí ateistické propagandy a do světa stále pronikají zprávy o dlouhodobém a opakovaném věznění věřících v pracovních táborech. Další komunistickou zemí je Vietnam. Zdejší někteří církevní vedoucí vyjádřili své zklamání, když ministerstvo zahraničí Spojených států odstranilo jejich zemi ze seznamu nejzávažnějších porušovatelů svobody náboženského vyznání na světě pro rok 2006. Domácí společenství reprezentující více než 200 000 křesťanů nedosáhla totiž registrace a zůstávají nelegální.

Jak je tomu s pronásledováním křesťanů v islámských zemích?

Situace je špatná v Saúdské Arábii, kde je křesťanství zakázáno, ale i v dalších zemích. Např. iránské orgány nenápadně pracují mimo pozornost mezinárodních sdělovacích prostředků pokračují v naplňování příslibu prezidenta Mahmúda Ahmadinežáda z listopadu 2005, že „zastaví křesťanství v této zemi“. Kampaň s cílem ukončení prudkého rozvoje hnutí domácích společenství zde byla zahájena v roce 2006, kdy se místní křesťanství vedoucí stali terčem několika sérií zatýkání. Vypalování kostelů, vraždění a pronásledování křesťanů probíhá v Indonésii, Nigérii, Iráku, Pákistánu a dalších islámských státech.

Jak je tomu s misii v islámských zemích?

Je prakticky nemožná. Většinou není možné stavět nové kostely a modlitebny. Stručně řečeno: náboženská svoboda platí jen pro muslimy. Příkladem jde nejbohatší islámská země - Saúdská Arábie.

Je možné pronásledovaným křesťanům nějak pomoci?

Odhlédneme-li od pomoci na úrovni vlád můžeme svými aktivitami pomoci také. My křesťané klademe na první místo modlitby za pronásledované bratry. Dále je to ale také psaní protestních lístků politikům stojícím v čele zemí, kde k porušování lidských práv dochází, ale také povzbuzování našich politiků k aktivitám na mezinárodním poli ve prospěch pronásledovaných. Pomoci lze i přímou podporou vězňů, především finančními dary.

OTÁZKY KLADL PETR VAĐURA ■
ROZHOVOR BYL ODVYSÍLÁN
V POŘADU ČESKÉHO
ROZHLASU I RADIOŽURNÁLU
VÝZVY PŘÍTOMNOSTI

Cestou na skupinku

Chystali jsme se na skupinku do Valašských Klobouk a za hodinu jsme měli vyrazit. Asi patříme k těm, kteří musí zápasit o pokoj, mají-li z domu někam odejet. Jednou rukou jsem si chystal věci, druhou kontroloval kamna a v hlavě mi to šrotovalo - nic nezapomenout a nedovolit vzniku prostoru pro nervozitu.

Miluška chystala také a koukla z okna: „Tome, naproti je nějaký auto!“ Zvedl jsem oči: „Co ten Martin blázní, dál se nedostane...!“ Soused má občas kurážné nápady, auto ovšem nebylo v jeho modré barvě, ale zelené a nebyl to Forman, ale Peugeot. K podivení bylo to, že po této „cestě“ jezdím čtyřkolkou s uzávěrkou a řetězy aspoň na jedné nápravě, důvěrně tomu říkáme „bahno“.

Zněl jsem řekl, že mám práci a že se sejdem v lese. Přeběhl jsem na druhou stranu našeho zářezu pasek. Kolem auta byli čtyři lidé. Dva páry. Vyměnili jsme si pár vět, fráze jako: „Jak jste se sem dostali? Kam jste chtěli dojet?“

■ Ilustrační foto

Člověk nikdy neví, třeba tu chtěli auto zaparkovat do června, dřív by neodjeli. Nechtěli, jeli jinam a někdo jim poradil zkratku, což ho mohlo stát život - soudě podle projevů staršího z mužů.

Je zajímavé, že auto řídila starší žena. Jeli pro zatoulaného psa a byli pěkně rozhádaní. Přepnul jsem tedy na režim „Indián“ - nehnout ani brvou a zachovat klid. Paní byla rozřesená a pán pěkně nakvašený. Druhý pár se tvářil neutrálně. Vysvětlil jsem jim, kde jsou, kde minuli odbočku, jaká je situace a že musejí zpět, kudy přijeli. Paní začala panikařit, že tam už nejede. Nedivil jsem se jí, moje žena plavající auto taky nemusí...

Uklidnil jsem ji a skočil pro auto, nasadil řetězy i na druhou nápravu, svěřil v modlitbě s Miluškou vše Bohu a dojel zpět. Akce obnášela dvě fáze. Nejprve protáhnout Peugeota přes zatáčku před kterou to vzdali na rovinku a tam se otočit a druhá znamenala vytáhnout je nazpět do kopce na vrchol. Vysvětlil jsem všem, co mají dělat a jaká jsou rizika. Nechali stále řídit starší ženu. Napodruhé se mi podařilo nacouvat tak, abych mohl zapřáhnout. To paní za volantem klidu nepřidalo, ono to nevypadá láka-

vě, když vidíte, jak plave a klouže terénní auto, kudy máte projet vy. Na rovinku jsme se dostali, na několikrát jsme otočili Peugeota o 180°.

Znovu jsme zapřáhli, ale tušil jsem hranu situace, moje auto je dost lehké. Paní mne žádala, abych jel pomalu. Ujistil jsem ji, že její auto nemůže jet tak pomalu jako to moje. Pánové tlačili zezadu. Vpřed! Láda zabral a já cítil nevoli z blížící se hranice pevnosti součástek. Kola se mi občas prohrábla, ale vždy znovu zabrala. Vyfuněli jsme na čupek a pán stihl zařvat, ať paní zabrzdí. Zapomněl jsem domluvit znamení, brzdy se v takovém blátě nestíhají sešlapovat. Teď už nás čekalo zkusit projet zbytek ke zpevněné silnici. Souhlasili, abych jim řídl Peugeota. Zeptal jsem se, zda má ještě někdo řidičák a byl by schopen jet s Láďou dopředu. Oba pánové řidičák měli, což mne na chvíli vyvedlo z režimu Indián. Mladší pán se nabídl a rozhodně to nebyl amatér, musel mít už dost odježděno. Vyzul jsem zablácené gumáky a položil nohy v ponožkách na pedály Peugeota. Dísláček - to mám rád, ale elektronika, ta mi nedovolí přidusit motor na minimum, což v blátě nepomůže, brzdit je riziko. Zvlášť když máte kolem sebe stromy a z jedné strany strž do potoka. Pán Bůh se mnou.

Starší pán běžel vedle mne a snažil se šetrně radit, změna oproti chování ke své nejspíš ženě. Paní jsem slyšel někde vzadu projevovat emoce, až ji pán běžící vedle mne musel okřiknout: „On ví, co dělá!“ V to jsem také doufal, že Pán Ježíš ví, co dělám a dotahuje to do konce. Asi třikrát přední spojler hrnul vrstvou bláta, ale Boží vůle byla nic nezničit. Na zpevněné cestě jsme zastavili. Obul jsem si gumáky a přes odmítnutí dostal na benzín, taky objetí a pusu od řidičky, která už vypadala pozitivněji. Prý jak dojde domů, tak si otevře slivovici. Zeptal jsem se, zdali by ta energie nešla použít jinak, třeba k umytí auta. Poděkovali a odjeli. Já otočil Láďu, v lese se potkal s Miluškou a Vojtíkem a vyrazili společně na skupinku. Byla skvělá a Pán byl uprostřed nás.

TOMÁŠ SKŘIVÁNEK ■

Pracoval som u šustra

Moja matka ovdovela, keď som mal dva roky. Braček mal vtedy iba tri týždne. Po dlhé roky matka statočne znášala údel uživiť svoje dve deti, a tak som šiel pracovať hneď, ako som dosiahol patričný vek.

Raz, počas školských prázdnin, som šiel robiť k miestnemu obuvníkovi; volal sa Dan Mackay. Bolo to v Los Angeles. Jeho malá dielňa bola veľmi pekne otápetovaná. Namiesto zvyčajných ornamentov tam však nalepil rôzne výstrižky zo starých biblických almanachov so zreteľnými nápismi. Tie púťali zrak hneď po vstupe do jeho dielne, a tak sa ľudia mohli stretnúť s posolstvom evanjelia. Môj šéf do každého balíčka s hotovou prácou vložil biblický traktát a takmer s každým zákazníkom si pohovoril o spásе jeho duše.

Moja práca spočívala v tom, že som vyklepával do vody namočené podošvy, až kým neboli úplne suché. Také stvrdnuté ich potom priklincoval na zvršky topánok. Toto vyklepávanie po celé hodiny ma značne unavovalo a preto som túžil po nejakej ľahšej robote.

Na ceste domov som prechádzal okolo dielne iného šustra. Raz som si všimol, že ten muž vzal pár podošiev namočených vo vode a spojil ich so zvrškami hneď, bez toho, že by z nich bol vyklepal vodu. Voda z podošiev vystrekovala pri údere kladiva po každom klinci. To ma veľmi zaujalo. Jedného večera som sa mu prihovril: „Viete, môj majster mi zadáva úlohu vyklepať všetku vodu z podošiev, Vy ich však pritláčate ešte keď sú vlhké a mäkké.“

Muž mi so sprisahaneckým úsmevom vysvetlil: „Tým skôr sa vrátia, môj chlapče!“

To bola teda užitočná novinka a najbližšie som sa o nej zmienil môjmu zamestnávateľovi: „Neviem, prečo ja mám vyklepávať tie podošvy; tamten obuvník to tak nerobí, a že vraj zákazníci sa tým skôr vrátia...“ Môj šéf vzal Bibliu a prečítal mi slová o tom, že čokoľvek robíme, slovom či skutkom, máme robiť na Božiu slávu. Potom dodal: „Harry, možno som sa mal viac zamyslieť – máš iba dvanásť rokov a táto celodenná práca ťa

unavuje. Budem klepať aj ja, a medzi tým ti dám prácu ľahšiu, na striedačku. Ale nedovolím, aby z mojej dielne vyšlo niečo menej kvalitné. So mnou je to iné ako s ním. On nepozná Pána, ale ja áno. Bol by som sa rád stal kazateľom evanjelia, ale Boh mi na to nedal nadanie, no ukázal mi ako robiť topánky. Tu ma postavil, aby som Ho oslávil. Vieš, keď príde Pán Ježiš a ja budem pred Jeho súdnou stolicou, očakávam, že tam budú na jednej kope topánky, ktoré vyšli z mojej dielne. A Pán si každú pozrie a povie mi: „Dobre, služobník verný.“

Divili by ste sa, že svedectvo toho človeka bolo zaodiate mocou? Ľudia sa často k nemu vracali so slovami: „Pán Mackay, keď ste mi opravili ten pár topánok, našiel som v balíčku aj letáčik. Mohli by ste mi povedať, ako získať istotu spasenia?“ Obuvník nechal robotu a na čas sa jeho dielňa stala svätynou. Privádzal ich ku Kristovi, s posolstvom Božieho slova.

Keď hovoríme o službe, nemusíme stále myslieť na kázanie a misijnú činnosť. Všetko, čo je hodné toho, aby bolo vôbec urobené, môže sa konať na slávu nášho Pána Ježiša Krista.

Postscriptum

Tento príbeh bol uverejnený v časopise Our Hope (október 1948), ktorého redaktorom bol Arno C. Gaebelein. Starším čitateľom časopisu Ze slov pravdy a lásky bude meno tohto autora povedomé. Z jeho pera boli na jeho stránkach uverejnené cenné biblické výklady.

Ironside, Henry Allen („Harry“), 1876-1951, biblický učiteľ a autor. Narodil sa v Toronte, od roku 1886 žil v Kalifornii. Nikdy nebol ordinovaný. Začal kázať, keď mal 14 rokov, za čas ako dôstojník v Armáde spásy. Neskôr sa pripojil k Plymouthským bratom (1896). Po vyše 50 rokov cestoval ako misionár, evanjelista a biblický učiteľ. Po roku 1924 pracoval v spojení s Moodyho biblickým inštitútom. Bol hosťujúcim profesorom na Dalaskom teologickom seminári. Napísal vyše 60 kníh a brožúr. Umrel na Novom Zélande, keď tam pôsobil ako cestujúci kazateľ.

Gaebelein, Arno Clemens, 1861-1945, autor prorockých spisov. Narodil sa v Durínsku (Nemecko), ako 18-ročný odišiel do Ameriky a neskôr bol ordinovaný v Metodistickej episkopálnej cirkvi. Bol pastorom v Baltimore, New Jersey a v New York City, kde začal s pozoruhodnou službou pre židov. Založil a vydával časopis Our Hope (Naša nádej), ktorý vychádzal v rokoch 1894-1958, a tlačové centrum pod tým istým názvom, ktoré vydávalo literatúru pre židov s hlavným zameraním na proroctvo a biblické výklady; boli rozširované v mnohých krajinách. Ovládal biblické a tiež hlavné národné jazyky, vrátane jazykov Blízkeho Východu. Napísal okolo 50 kníh a početné menšie práce, zamerané väčšinou na proroctvá. Učil a kázal v širokom okruhu v hnutí Bible Conference Movement.

(The Dictionary of the Christian Church, Editor J. D. Douglas)

H. A. IRONSIDE ■

Propast v nás

*„V každém člověku je propast, kterou může naplnit jen Bůh.“
(Blaise Pascal)*

Uprostřed veškeré lidské civilizace, kultury a techniky se zdá, že je všeho dostatek. Přesto existuje pustina, kterou na své cestě životem mohl poznat snad každý člověk. Je to pustina osamění, pustina touhy po „živé vodě“. Hledání důvodů, proč u člověka vznikne místo, které neumí nijak zaplnit, které se mu nedaří zacelit žádnou odpovědí, místo, které je hluché, je jako propast.

Potřebujeme něco jistého, něco pevného. Něco, čím tu propast můžeme vyplnit. Kde hledat pokoj v srdci? Kde najít odpovědi na otázky? Kde hledat pevnou půdu pod nohama? Kde najít jistotu?

*„Poušť dělá krásnou to, že někde skrývá studnu...“
(Antoine de Saint-Exupéry)*

Naše existence je spojena s hledáním. Je na člověku, aby hledal svou studnu a našel ji. Lidé hledají náplň svého života. Mají potřebu cítit se spokojení. Lidé se pachtí za vším možným, převážně však za materiálními hodnotami, své cíle a sny spojují

s penězi.

Každý máme své životní cíle, sníme své krásné sny. Jakási síla nás žene kupředu. Spoléháme přitom na sebe a když se nám vše podaří, cítíme obrovskou radost a uspokojení. Ovšem jen na chvíli. Nenacházíme to, co hledáme. Jakoby naše pozornost měla být jen dočasně zaměstnávána, abychom to, co skutečně hledáme, nenášli. Potřebujeme znát směr.

Podívejme se na osud tak slavné osoby, jakou byl Karel Svoboda. Přes úspěchy, které zažíval na poli profesionálního života, si vzal to nejcennější, co měl, tedy život. Proč spáchal sebevraždu úspěšný skladatel? Ta zpráva nenechala chladným snad nikoho. Proč spáchal sebevraždu člověk, kterému zdánlivě nic nechybělo? Možná i on cítil, navzdory všem úspěchům, ve svém nitru prázdnotu. Propast, kterou nedokázal překonat.

Když v životě nastanou těžké chvíle, když nás přepadne strach nebo těžké rány osudu, když se ocitneme v bezvýchodné situaci, kde najdeme útěchu? Kdo nám pomůže?

Možná se zabavíme televizí nebo budeme číst knihy, než se nám podaří usnout, ale tíže sklíčenosti neunikneme. Žádná náhražka problém nevy-

řeší, ani nám nepomůže v nesnázích. Chvilková řešení jen odvádí pozornost od skutečných starostí. Potlačovaný a zastíraný nepokoj se objeví znovu. Pokusy o útěk jsou zbytečné, dostižen bude každý dříve nebo později.

Trvalá útěcha a opravdová pomoc musí jít hlouběji, pod povrch. Máme kolem sebe blízké lidi, připravené pomoci? Jistě jste poznali, jak pomáhá, když někomu můžeme vylít své srdce. Jenže někdy nestačí ani tato lidská pomoc. Zvlášť když nás naše problémy přesahují a dotýkají se samé podstaty lidské existence.

Život je jako prázdná láhev, kterou se lidé snaží naplnit. A to, čím ji plní není trvalé. Za chvíli to vyprchá a oni to zkoušejí znovu. Nezahojí zoufalství, nevymažou vinu, nedají smysl životu, nemohou se naplnit pokojem. Pokud obsah láhve není správný, vyprchá jako alkohol. Alkoholik zastře svůj bol, ale když vystřízliví, je jeho trýzeň ještě větší, je jedno, zda je společensky na dně nebo boháč, kterému uniká smysl všeho pachtění a hledá smysl života.

Potřebujeme něco, čím můžeme naplnit svůj život navždy. Naplnit ho něčím, co nevyprchá. Co je tou životodárnou tekutinou? Čím se má náš život naplnit? Kdy najdeme „to něco“, co nám poskytne náš vytoužený klid?

Náhražkou jen obelháváme sami sebe, aniž si to uvědomujeme. Proč se lidé, kteří chtějí žít spokojeným životem, zamotávají do svých problémů? Proč nedělají to, co by je naplňovalo? Nedokáží se vyškrábat z propasti, do které znovu a znovu padají. Hledáme něco, co naplní naši prázdnotu, jen tehdy se naše žízeň uhasí. Nikdo z lidí, žádná věc ani prožitek nedokáže tuto žízeň uhasit. Máme lásku, máme rodinu, máme práci, můžeme se spoletnout na blízkého člověka, ale většinou nás vše pozemské zklame. Máme se s tím smířit a snažit se prožívat alespoň to krásné, co nám život může nabídnout.

On všechno učinil krásně a v pravý čas, lidem dal do srdce i touhu po věčnosti, jenže člověk nevystihne začátek ani konec díla, jež Bůh koná. (Kazatel 3,11)

Pro ty, kteří se s tím smířit nechtějí. Je zde odpověď. Bůh dal každému

člověku do srdce touhu po věčnosti. Proto tolik lidí hledá, ale nedaří se jim naplnit svou prázdnou láhev správným obsahem. Jsme stvořeni Bohem a pro Boha. Ten, kdo to nepřijme, nikdy nenajde naplnění. Citát jednoho významného vědce: „Právě nepřítomnost Boha ve viditelném vesmíru nutí člověka, trápeného nesmyslností vlastní existence, aby jej hledal.“ (Blaise Pascal).

Jaké tedy máme možnosti? Věřit nebo nevěřit. Dokonce je můžeme vyjádřit i logicky.

1) Vsaď na to, že Bůh neexistuje. Pokud opravdu existovat nebude, tak nic neztratíš. V případě, že Bůh existuje, ztratíš vše.

2) Vsaď na to, že Bůh existuje. Pokud opravdu neexistuje, pak ani nepřijdeš na to, že jsi volil špatně. Pokud existuje, pak nic neztratíš a naopak, vše získáváš.

Přijmeme-li Boha do svého života, nalezneme odpovědi na podstatné otázky naší lidské existence. U Boha nalézáme pravdu, která nás vysvobodí (J 8,32) a zaplní propast. Bůh nám poskytuje dokonalou odpověď na základní potřeby našeho srdce i naší mysli. Je ovšem rozdíl věřit v Boha a věřit Bohu. Když věříme Bohu, důvěřujeme mu, náš život se naplní pevným, nepomíjivým vztahem. Člověk může naši důvěru zklamat. Bůh nikdy.

Bůh nám rozumí, protože s námi soucítí tak, jak to nikdo jiný nedokáže. Bůh nás potěší, protože ví, co nás potěší. Zná naše přání. Pozor, Bůh nám nedá vždy vše. Moc dobře ví co by nám ublížilo, i když po něčem toužíme. Nedá nám do ruky žiletky, abychom se neřízli. Bůh nás také vychovává. Tak jako otec potrestá dítě za špatnou věc. Právě proto, že své dítě miluje, tak ho potrestá. Bůh dává sílu k nesení břemen každodenního života. Nikdy nás nenechá samotné, je nám vždy nablízku, když se mu blížíme i my. Uzdravuje naše bolesti i trápení. Bůh trpělivě čeká na každého, kdo ho začne hledat. Najdeme pokoj a radost. Najdeme smysl a cíl života. Najdeme odpověď na otázku proč jsme tady.

IZABELA RASZKOVÁ ■

Bolest při zrodu živého slova naděje

Milí čtenáři, pro následující zamyšlení jsem si částečně vypůjčil název tohoto časopisu, a to dokonce záměrně. Čím jsem starší a čím více prožívám krizi středního věku, tak tím více si uvědomuji pomíjivost a zároveň trvalost dění a věcí kolem nás. Nechci si teď postěžovat, jak stárnu, ale chci se s vámi podělit o myšlenky, které mě poslední dobou zaměstnávají.

U mne v práci všichni vědí, že jsem křesťan, a proto jsem docela zvyklý na poznámky typu „no, teď zas promluvil ten náboženskej“. Někdy mně to i docela lichotí. Tentokrát jsem měl ale hlubší rozhovor s kolegou, který si začal stěžovat, jak ho ta jeho práce (je učitelem na vysoké škole) neuspokojuje, jak je relativní a pomíjivá. Sám od sebe mi pak začal sdělovat, že musí víc investovat do dětí a že by rád ještě jedno měl. Pak mi ještě řekl, že stejně jednou skončí u Boha, protože to dává hluboké a trvalé uspokojení a smysl. Opět jsem si uvědomil, že se Bůh dává lidem poznat, aniž by ho nějak intenzivně hledali, aniž bychom my křesťané vydávali jasné svědectví evangelia. Vždyť naděje trvalé existence se mnoha lidem stává důležitým motorem pro život. Jsem moc rád, že k nám Bůh stále promlouvá živým slovem naděje.

Také jsem se setkal s názorem, že já vlastně Boha a jeho věčnost nepotřebuji, protože sám pokračuji v dalších generacích mých dětí a vnuků. Vždycky se přitom ptám, co mají dělat lidé, kteří žádné děti nemají nebo mít nemohou. Z obecné roviny se pak rozhovor stočí k individuální, prý je to každého věc. Nevím, proč jsem vždycky znovu překvapen tím výrazným rozparem mezi hodnocením obecného dění a našich

osobních životních prožitků a názorů. Ježíš vždycky chtěl, abychom se nejdříve dívali do našeho zrcadla a pak teprve do zrcadla společnosti kolem nás. Stejně tak jako se ho farizejové ptají, jestli je dovoleno platit daně císaři. Člověk se v tomto za těch 2000 let vůbec nezměnil. Jak by také mohl, když je hříšný už od Adama.

Jak je to tedy s tím živým slovem naděje, které tak každý z nás potřebuje. Často to vnímám jako u fyzického porodu, u kterého jsem mohl být přítomen zatím třikrát. Vždy to bylo spojeno s těžkostmi a bolestmi. Život, tedy živé slovo, bolí stejně tak jako porod, jako příchod nového člověka. Nebolí to viditelně jako u tělesného porodu, ale vnitřně, protože místo našeho já pak žije Ježíš, a to je v prvním momentě pro mnoho z nás bolestivé přiznání, ale časem je to úleva a osvobození. Vždyť náš život je spjat s úmrtím Ježíše, který vzal tělesné utrpení za nás. Stejně jako u tělesného porodu je prostředníkem Boží informace člověk, tak i u toho duchovního jsme to my křesťané, kteří jsou tím hlavním „nosičem“ Božích informací, i když jsme v tom často nedokonalí, ale přesto nám to Pán Ježíš sám vzkázal. Vždyť tělesné je jen pomíjivé, ale duchovní živé slovo naděje je věčné a z milosti všude hojně přítomné.

DR. TOMÁŠ HAVLÍČEK ■

O Marii a Martě

Víte, přiznám se, že nemám moc ráda filmová zpracování biblických příběhů. Nevím přesně proč, ale bývám jimi dost zklamaná. Při vši úctě k mnohým světově známým režisérům, kteří se o to pokoušejí stále znova, nemůžu se nikdy zbavit pocitu, že to, co vytvořili, je jenom karikatura něčeho mnohem hlubšího a prokreslenějšího. Asi tak, jako kdybych se já pokusila nakreslit západ slunce nebo vítr v obilí. Je to zvláštní, protože v Bibli mi jednotlivé postavy nepřipadají nijak výrazně dopodrobna vykreslené a příběhy jsou zde líčeny víceméně útržkovitě. Ale na druhou stranu to také poskytuje dostatek prostoru pro fantazii čtenářů a potažmo filmových tvůrců. Každopádně - jakmile Abrahamovi, Šalamounovi nebo Josefovi egyptskému dá někdo konkrétní tvář, tak pro mě ty postavy ztrácí nějak na síle.

Některé příběhy znám od dětství stejně jako vy a přiznám se, že když je teď v dospělosti pročítám znovu, vynořují se mi osudy jednotlivých postav v úplně nových souvislostech a s novými pointami, než jak jsem je měla doposud zafixované. Některým jsem dodnes docela neporozuměla, s některými souzním na první přečtení a je jich pár, které mě dokonce dost štvou. Věřte nebo ne, patří mezi ně Marie - ne nemyslím tím maminku Pána Ježíše - myslím tím úplně jinou Marii, sestru Marty a z mrtvých vzkříšeného Lazara.

No schválně si se mnou představte tu situaci. Marta s Marií tuší, že k nim má přijít Ježíš, jejich vzácný přítel, na návštěvu. Marta tedy udělá to, co by udělala každá pořádná hospodyně a hostitelka. Vaří, peče, smaží, uklízí a nezapomene ani utřít „futra“ dveří svrchu (jestli tak ovšem tehdy nějaká „futra“ od dveří měli). Prostě je parádně uhozená, ale nakonec je všechno v pořádku nachystané pro vzácnou návštěvu a pro její dobrý pocit. Host vejde, Marta vyskočí a obsluhuje - pití po dlouhé cestě, něco k jídlu a pohodlí aby bylo... je zpocená, uhnaná, ale copak se nesluší uctít hosta?

A co zatím dělá Marie? Ta klidně nechá svou sestru pobíhat mezi kuchyní a obývacím (pokud ovšem tehdy nějaké obývací měli) a sama klidně sedí jako pecka. Zírá na hosta div ne s ote-

vřenou pusou, aby jí neuniklo ani slovo a nehne se od něj na krok. V Martě to mírně bublá. Což o to, ona by si Ježíše taky ráda poslechla, ale kdo by pak skočil pro čerstvou vodu, kdo by pohlídat pečení v troubě? A ta skvrna od vína na ubrusu? No ta se musí hned zaprat! A Marie si dál sedí a nic. Chvilku to Martě vydrží s blahosklonným nadhledem a shovívavostí, ale pak už ji to fakt jde na nervy. Poslední útechou je pro ni naděje, že si její nevšední péče všimne jejich vzácný host a že ji náležitě ocení. A v koutku duše doufá, že Marii řekne několik laskavých, ale dobře mířených slov o tom, jak by měla své sestře víc pomáhat v domácnosti...

Pokud ten příběh znáte, jistě také víte, jak to dopadlo. Cituji: „Marta přišla za Ježíšem a řekla: „Pane nezáleží ti na tom, že mne má sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!“ Pán jí odpověděl: „Marto, Marto, děláš si starosti a trápíš se pro mnoho věcí. Jen jednoho je třeba. Marie volila dobře, vybrala si to, oč nepřijde.“ No, nenaštvalo by vás to? Mě zcela určitě. Tak jedna sedí, druhá se může přetrhnout a pak to ještě za svou péči a snahu schytá.

Pochopila jsem však, že pokud mě na slovech Pána Ježíše něco dráždí, můžu celkem s jistotou říct, že chyba není na jeho straně. Začala jsem dumat, proč mě to vlastně tak dráždí. Začala jsem přemýšlet nad tím, jak já přijímám návštěvy? No, musím přiznat, že existuje pár lidí, kteří když chtěli přijít na návštěvu, pravidelně jsem si nachystala žehlení, protože jsem prostě nevydržela se založenýma rukama poslouchat stále stejně řeči.

Taky si vybavuji návštěvy, kdy jsem vysunula do první linie svého muže a já sama jsem se stáhla do kuchyně a pečovala a chystala a hostila, jak se na správnou hospodyňku sluší. Z hovoru si pak pamatuji jen útržky, vím, které koláče hostům u nás nejvíc chutnaly, ale mezi nošením dalších a dalších talířů jsem nějak nezvládla navázat tenké provázky přátelství. Bylo to zdvořilé, bylo to podle všech pravidel bontonu, ale to je asi tak všechno.

Jednoduše, jako Marta. Myslela to strašně dobře, ale zdá se, že propás-

la to nejdůležitější. Pro samou péči se připravila o přítomnost vzácného hosta. Byli spolu ve stejném domě, běhala pořád OKOLO NĚHO, ale nestihla být S NÍM.

A to už jsem vám vylíčila situaci, kdy jsem návštěvu do domu vpustila. Ale pak jsou situace, kdy cítíte, že by někdo moc rád šel na kus řeči, a vy víte, že to u vás doma vypadá jak po výbuchu. Bije se to ve vás, ten princip Marie a princip Marty. Ne, ani jeden není a priori špatný. Marie by naslouchala za všech podmínek, Marta chce připravit podmínky příjemné. A tak se ty dvě ve vás tak trošku boxují a vy přemýšlíte, které dáte přednost. Nemůžu je přece pozvat do takového bince, říká jedna. Nemůžu ji přece odmítnout, když se potřebuje vypovídat ze svých problémů, namítne druhá.

Přiznám se, Marii obdivuji a zároveň mě trochu štve a často ve mně vítězí princip Marty. I když vzpomínám si na chvíle, kdy byly děti v takové fázi, že v našem malém domečku prakticky uklidit ani nešlo, a pokud jsem chtěla někoho pozvat dál, nezbyvalo než říct „rozhrňte a posaďte se!“ Kostky, plyšáci a nakousané piškoty byly vlastně všude. Někteří k nám pak přestali chodit, a jiní k nám od té doby chodí podstatně svobodněji.

Ještě jedna skutečnost je zajímavá. U principu Marty mi jde přes všechnu starostlivost tak trochu o sebe, jde o to, co si lidé pomyslí, když všechno nebude, jak má být, záleží mi vlastně na mně a na tom, co si o mně lidi řeknou. Marii je to asi jedno, záleží jí na tom, co říká ten druhý a chce mu naslouchat. A když bude hlad? Však co? Namažeme si chleba...

Ráda bych nějak skloubila princip Marie a Marty... ale jestli se to někdy podaří, obávám se, že o tom vlastně nebudu vůbec vědět. A to jsme vlastně ještě vůbec nenakousli další rozměr. Zatím jsme totiž mluvili jen o návštěvách lidských, ale nedostali jsme se k tomu hostu, který je ze všech nejvzácnější a který se neomezuje pouze na domácnost Marie a Marty. Ale o tom třeba zase někdy přistě.

A každopádně - až přijdete na návštěvu, pokusím se nežehlit.

TEXT PŮVODNĚ POUŽIT PRO POŘAD ■
TWR „ZADÁNO PRO ŽENY“
PETRA ELIÁŠOVÁ

Rozhovor s neznámým

Tazatel: Dovolte mi prosím několik otázek - prý k vám mluvil Hospodin?

Neznámý: Ano, mluvil. A učinil mě tak nejšťastnějším člověkem v Judsku.

T: To jste asi jediný v celé zemi. Netajíte se tím, že Vám vadí poměry v zemi, všude vládne korupce, zloději si dělají, co chtějí a slušní lidé nemají šanci přežít. A teď ještě ohlašujete pohromu, která nás nejspíš smete.

N: Rozumím Vám, ale všechno jsem to mnohokrát přednášel Hospodinu. Nejvíc mě drtilo to bezpráví. Slušný člověk se prostě nedomůže spravedlnosti!

T: Může být v těchto poměrech ještě někdo šťastný?

N: Jak vidíte, může.

T: To mi tedy vysvětlete.

N: Už jsem vám říkal, že jsem všechno tu bídu naší země přednášel Hospodinu. A víte, co mi odpověděl?

T: Ne.

N: Že to bude ještě horší!

T: No to je opravdu důvod k optimismu...

N: Do naší země prý skutečně přitáhnou nepřátelé, kteří nejenže nechtějí Zákon, ale kteří dokonce uctívají jako boha jen svou válečnou moc. Jsou to prý tak krutí násilníci, že se nezastaví před ničím, dokonce ani před královským majestátem ne.

T: Co jste na tohle Hospodinu řekl?

N: Nejdřív nic, protože jsem tomu ani nechtěl věřit. No a pak jsem se s Nejvyšším začal přít. Lehce, opatrně, s bázňou a strachem. „Vždyť jsme tvůj lid, ne?“ říkal jsem. „Tys ten krutý národ pověřil soudem nad námi, protože se už nemůžeš dívat na to, jak se tvůj lid chová. Ale to jsi mohl zasáhnout i jinak! Vždyť ty necháváš ty lumpy řídit a své nejlepší lidi vůbec nechráníš? Vždyť my přece nemůžeme být jen nějakou kořistí chátory, která nemá sebemenší úctu k životu! Navíc jsou to bezbožníci a modláři! Copak to zlo na zemi nikdy nepřestane?“

T: To tedy od Vás nebylo moc uctivé - vždyť Vy jste Hospodina káral za to,

jak jedná!

N: Ano, vlastně máte pravdu. Ale nedokázal jsem se smířit s tím, že Boží lid má být zničen nějakými pohany!

T: A co bylo dál?

N: Nic, čekal jsem, že se mi ozve, ale mlčel. Dlouho mlčel, ale já jsem dlouho čekal. Pak promluvil. Slavnostně, velebně, a dal mi pokyn, abych to vše zapsal, protože to, co mi řekne, bude pro příští generace moc důležité.

T: A co to bylo?

N: Vyhlášení soudu. Velké, slavné, vítězné vyhlášení soudu nad všemi sebejistými a arogantními lidmi. A taky ujištění, že kdo mu zůstane věrný, bude žít, navzdory soudům. Vyhlásil soud nad všemi vydřiduchy, kteří se obohacují na úkor chudých, nad všemi násilníky a agresory, ale i nad těmi, kdo si myslí, že si na život stačí sami.

T: A nad nepřáteli Izraele soud nevyhlásil?

N: Vyhlásil. I nad všemi svůdci a falešníky, modláři a učiteli lži. Nejkrásnější slovo, co mi řekl, znělo: „Země bude naplněna poznáním Hospodinovy slávy, jako vody pokrývají moře!“

T: A to vás tedy naplnilo pokojem...

N: I kdeže! Víte, takových proctví už bylo řečeno hodně. Jsou cenná a mám je rád. Ale ta slova dozní a časem zevšední a lumpové dál odírají chudé a nepřátelé dál dotírají na naši zem... Slova by mě asi pokojem naplnit nedokázala.

T: A co tedy?

N: On sám!

T: Jak on sám? On se vám zjevil?

N: Já nevím, co to bylo, ale najednou jsem věděl, že ať se děje cokoli, Hospodin trůní ve svém svatém chrámu. Rozumíte - on není ve vleku toho našeho světa, těch všech zločinů a násilí a řečí a honby za penězi. On je prostě tam, kde má být, nic se mu nevymklo z ruky a v pravý čas jedná. A to nejlepší, co může člověk udělat, je ztížit se před ním a zakoušet jeho pokoj.

T: A to zlo ignorovat?

N: Ne, bojovat proti němu, ale s tím vědomím, že tu válku vyhraje On, Hospodin!

T: A jak to víte?

N: Protože jsem to viděl.

T: Co jste viděl?

N: Těžko se to povídá, jsou to jen obrazy: Hospodin povstal a vyjel do boje jako rytíř. Ale to všechno je jen jako... jako světlo, po straně má rohy a v nich je jeho síla. Před ním se valí mor a za ním zkáza. Všechno se hroutilo, národy se třáslly strachy. Stany všech nepřátel se řítily k zemi a Hospodinovy vozy přivázely spásu. To nejde popsat, ani pochopit. Před ním se třesou i hory a řeky a moře křičí strachem! Dokonce zhaslo i Slunce a Měsíc! A to vše proto, že Hospodin vyrazil zachránit svého pomazaného!

T: A tyhle hrůzy vás naplnily pokojem!

N: Třásl jsem se a nebyl jsem schopen stát na nohách. Nemohl jsem mluvit a i teď se celý chvěji. Ovšem navzdory tomu vím, že i kdyby nevypučel fíkovník, kdyby se neurodilo víno a olivy uschly, kdyby nevyrostlo obilí a všechny dobytek pomřel, že budu Hospodina oslavovat jásosem, protože on je moje spása.

T: Tak to zní hodně přesvědčivě, zkusil jste ten svůj prožitek nějak zachytit?

N: Ano, sepsal jsem několik písní, aby se je lidé naučili a zpívali je. Jsou tady na tom svitku. Nesu to písáři, aby to rozepsal a v sobotu to snad zazpívá i přední chrámový zpěvák při bohoslužbě v chrámu.

T: Děkuji za rozhovor.

Otázka: Poznáte, o jakou biblickou postavu se jedná? A kde je o ní v Bibli psáno?

Výsledek biblického kvízu

01/2007

Odpověď na otázku zní:

Dátán, Numeri 16

PETR VAĐURA ■

10 tipů jak zaručeně rozbít společenství

Určitě mi dáte za pravdu, že květinu je mnohem snazší zničit, než ji vypěstovat. To ví každé malé dítě. Stejně tak společenství je mnohem snadnější rozbít než je vybudovat. A každý ví, jak na to. Máme to takřkajíc v krvi, napínat vztahy mezi jednotlivými lidmi, křesťany nevyjímaje, tak dlouho, až se nit trpělivosti přetrhne. Přesto zde ještě jednou - pro tzv. „necvičené“ - dáváme černé na bílém nejdůležitější návrhy, jak na to. Promiňte mi přitom špičkování a ironické formulace. Pro ty jsem se rozhodl proto, abych na problém upozornil výrazněji. Ostatně ti, kdo jsou zaměřeni opačně, kdo chtějí společenství budovat a podporovat, ti by se měli právě těchto věcí vyvarovat a dělat přesný opak!

Buď přesvědčen o své důležitosti

Je třeba, aby Tvoje potřeby byly vždycky nadřazeny potřebám ostatních. Vždyť o tebe se nikdo nepostará tak dobře, jako ty sám. Ježíš Kristus pro tebe dal všechno, a to je měřítko tvé ceny a důležitosti. Opatruj se, chraň se před nároky ostatních a nenechej se od společenství vydírat. Při všech záměrech, které ti vedení sboru navrhne, se ptej: „A co to přinese mně?“ Tím se rychle staneš vzorem sebevědomé osobnosti. Ty, kteří tě budou kritizovat a chtít tě zmanipulovat slovy o službě a sebezapření - pocházejícími nepochybně ze slovní zásoby Bible - umlčíš nejlépe tak, když je budeš konfrontovat s otázkou, jak oni slouží a přinášejí oběti tobě.

Pronásleduj nemilosrdně všechny bludy!

Bludy v církvi nemají co pohledávat. Přitom nejde jen o očividné bludy, před kterými Bible právem varuje, ale o každou odchylku od otázek poznání. Nenechej se rušit slovy Pavla, který poznamenává, že zřejmě nikdo nepochopil zcela všechno a že osobní poznání Boha je jen částečné. Ostatně máš všechny ty kousky poznání pohromadě a opak by ti někdo musel nejprve dokázat!

Důležité je i v těch nejkrajovějších a nejspornějších tématech zůstat neoblomným, dokud tvůj odpůrce nebude na kolenou a svůj omyl nepřizná. Aby zde měli pravdu oba, to v Božím králov-

ství neexistuje.

Pokud by někdy situace ve sboru byla obzvlášť přátelská, je to znak skrytého nebezpečí. Vždyť živá církev je přece satanem napadána! Teď bys měl jako křesťan vědomý si své odpovědnosti znovu přivést řeč právě na ta učení, ve kterých jsme se ještě nikdy nedokázali sjednotit. Nenechej se odradit myšlenkou, že by mohlo jít o druhořadé otázky. Uvidíš, jak to ve sboru znovu ožije a jak se bude zrno dělit od plev.

Vyvaruj se přímých rozhovorů!

Nic není tak výbušné a riskantní jako hovor mezi čtyřma očima. Pokud vytušíš, že ten druhý by mohl zastávat jiný názor než je ten tvůj, zavčas se hovoru s ním vyhni. Pokoj je potud, dokud se o tom nemluvílo. A k pokoji jsme ostatně povolání shůry.

Z této rady se odvíjí několik možností, jak se zachovat v případech, že bys rád tomu či onomu způsobit něco nepřijemného.

Dělej narážky! Chceš-li někoho korigovat, mluv pokud možno co nejméně zahaleně a se slovními obraty jako „daroval ti Pán už také poznání...?“ Možná můžeš tomu druhému poslat článek nebo dopis, který ho upozorní na jeho problém - samozřejmě nejlépe anonymně. Z Boží milosti se může změnit. Víc by přece nemohl udělat ani otevřený rozhovor.

Buď taktický! Využij shromáždění, abys své výhrady vůči druhému publikoval, aniž bys někoho konkrétního jmenoval. Zde vidíš většinu na své straně, a protože nikdo nebyl jmenován (a přece všichni dobře vědí, o kom je řeč), také ti nikdo nebude moci nic vyčítat. Všichni byli varováni, a nikdo neodpovídá. Oběti tvé taktiky se budou určitě brzy hledět vzdát.

Rozšiřuj fámy! Každý má doma ve sklepě nějakou mrtvolu! Se šancí 50 na 50 můžeš u těch, se kterými si tak moc dobře nerozumíš, nějakou objevit! Musíš jen dost často se sdílet o svých domněnkách o nějakých propastech v životech těch druhých a věc se zpravidla rozběhne sama. A čím déle se ti podaří zabránit tomu, aby to vítr donesl i k to-

mu, koho se to týká, tím smrtelnější to bude rána. Bude to pro něj také stále těžší, toto tvrzení vyvrátit, protože mezitím zmutuje do bujícího vředu. Oddělení bude pro něj téměř nevyhnutelné.

Nikdy nešetři kritikou

Schopnost kritiky je jistou indicií vyzrálé osobnosti. To si můžeš snadno otestovat. Nejlépe tak dlouho, až víš, kde je u druhého hranice. Chvála budí ješitnost, ale kritika - ta vede ke zralosti.

Zvláště ty, kteří nesou v oblasti církve odpovědnost, můžeš trvalou kritikou vychovávat ke zdravé pokoře. Při kritizování dbej na to, abys mluvil všeobecně. Nesmí to tedy znít takto: „Viděl jsem tohle a to mně vadilo“, ale musíš to formulovat všeobecně: „Ty pokaždé děláš to, co se v žádném případě dělat nesmí!“ A když ti pak ještě napadne k tomu najít vhodný biblický citát, pak se ti určitě podařilo toho druhého vysvobodit z falešné sebejistoty a pýchy. Mistři své třídy kritizují tak jistě, že nakonec jsou odrazení všichni a dobrovolně akceptují každý návrh, jak by se to dalo zlepšit. Varuj se ale toho, abys nemusel sám být příliš aktivní, protože kdo je aktivní, ten může být kritizován.

Šetři peníze

Pokud samotná kritika ještě neomezila přílišné aktivity sboru, můžeš pohyb sboru brzdit také finanční politikou. Když ti něco nesedí, omez své dary. Pokladník si toho všimne a bude mít problémy a všichni budou překvapeni z úsporných opatření. Tento tip má ovšem naději na úspěch pouze tehdy, patřil-lis dosud k velkým příznivcům sboru. V tom případě ostatně ovšem dozrál čas, aby byli ostatní zasvěceni do tvé dosavadní velkorysosti.

Používej zbožné fráze

Shromáždění sboru jsou podivuhodným fórem k vytváření nálad k zasažení snaživých pracovníků. K tomu je nejlépe používat osvědčené fráze: „To, co tu děláte, přece není biblické!“ Pojem „biblický“ je geniální pojem. Přes zcela běžný dojem nikde totiž neexistuje všeobecně uznávaná instance, která by kon-

■ Z návštěvy sboru ve Vormarsteinu u příležitosti konference IBCM4.

statovala, co všechno je exaktně biblické. Dokonce i nejrůznější sekty si nárokují, že jsou biblické. Sotva kdo má chuť a jen málo lidí má kompetenci, všechny choulostivé otázky církevní praxe jednoznačně odpovědět na základě studia Písma. A ani Bible nemá připravenou odpověď na všechny podrobnosti. Kdo se tedy odvolává na „biblické“, nemusí mít strach, že bude ve své argumentaci usvědčen. Proto také zasáhl velmi citlivé místo, protože každý přece chce být biblický!

Podobně účinné se ukazují také slova duchovní/neduchovní nebo zákonický/liberální. Málokdy totiž někdo ducha-přítomně požaduje definici pojmů, které zde byly použity. Místo toho tu stojí protivník bezmocný a neví z všeobecnosti útoku, jakými argumenty a kde se má bránit.

Nikdy se nezříkej uchopitelné moci

Abys něčím pohnul, potřebuješ moc. Pouhou modlitbou a dovoláváním se Boha nemůžeš očekávat změnu ve svých křesťanských sourozencích. Víš přesně, co je pro každého jednotlivce dobré, proto si v žádném případě nedej vzít žezlo z ruky. Budou ti vděční a budou tě poslouchat. Lidé, kteří vědí, jak to chodí, mají vždy své obdivovatele. Zvláště spoustou kritiky a občasnými lichotkami si upevníš své výsadní posta-

vení ve skupině. Nedopusť aby někdo zpozoroval nejistotu, maximálně vystav jednou na odív své vlastní selhání a nezapomeň přitom podotknout, jak ti Pán pomohl nadpřirozeným způsobem. To má účinek.

Neakceptuj ve sboru nikoho s podobně velkým nebo větším vlivem, než máš ty, kde ti Pán přece svěřil celou tíhu odpovědnosti. Kritiky žeň pryč! Kazí tvůj image. A pokud se nenechají přetvořit na ustrašence, raději se od nich odděl.

Odlož trpělivost

Trpělivost je jed pro protichůdné proudy v církvi. Pokud jsi starší, pokračuj hned hlasitě dej najevo, co ti na mladší generaci vadí. Všechny změny jsou od ďábla, protože Bůh se přece nemění. Jakmile se objeví nový nápad, hned na něj podezíravě ukaž. Nemá smysl mluvit nebo dál přemýšlet o nových cestách.

Jestliže jsi mladší, pokoušej se všechny nápady okamžitě realizovat bez ohledu na pocity těch, kteří jsou u toho už dlouho. V dnešní instantní době musí i církev růst rychle a být flexibilní. Důležitější než trpělivá láska je úspěch. Nemarni svůj drahocenný čas dlouhými modlitebními hodinami, ale buď agilní a udržuj sbor v poklusu. Slabí a opatrní, kteří nejsou tak rychlí k pohybu, brzo nestačí a když to půjde dobře, najdou si místo v jiném sboru.

Vyžadovat lásku

Láska je ve sboru heslem č. 1. Můžeš ji využít ke svému prospěchu. Stěžuj si, že tě ostatní mají málo rádi. Citlivá svědomí se zcela určitě okamžitě probudí. A protože láska se projevuje mnoha způsoby, určitě ti napadne celá řada příležitostí, kde je lásky málo. Výsledek je následující: Kdo vyžaduje lásku, prožívá stále méně lásky, protože láska potřebuje svobodu.

Tím budeš mít brzy určitě důvod naříkat si na nedostatečnou lásku vůči sobě. Protože v těch tvých požadavcích ani nemůže opravdová láska vykvést. Budou se od tebe odtahovat. Pokoušej se, aby i ostatní pochopili, že i oni mají právo na lásku. Nedej se ale strhnout k tomu, abys sám miloval. Protože by to nakonec pro jiné bylo radostí chodit do shromáždění.

Odchod

Pokud je sbor natolik pevný, že odolá všem tvým snahám rozdělit se, stále máš ještě otevřenou možnost odejít sám.

Existují nakonec přece jen ještě další sbory, kde tvé zvláštní schopnosti určitě budou umět ocenit. Anebo si založ svůj vlastní sbor. V každém případě po tobě, když mlčky odejdeš, zůstane nedobrý pocit. A to dá dobrý pocit tobě.

FRANK NEUENHAUSEN ■
PERSPEKTIVE 02/2007
PŘELOŽIL TOMÁŠ PALA

Nevyslovitelná touha po pokoji

Přijďte, potřebujeme povzbuzení!

Od poslední války v červenci 2006 se mě silně dotýká téma míru. Zvláště když lidé říkají: „Nemůžeme jet do Izraele, je to tam teď příliš nebezpečné.“ My jsme se tam v počtu 19 osob vydali navzdory všem těžkostem. Když jsem se svým přítelem telefonoval a rakety lítaly kolem, tak mi řekl: „Musíš přijet s celou tvou skupinou. Potřebujeme tě. Potřebujeme povzbuzení.“ A tak jsme přijeli do země, ve které jsem přímo cítil obrovskou touhu po míru. Neuchopitelnou, neuvěřitelnou touhu po pokoji, která zcela odporuje tomu, co je nám z televize o Izraeli stále sugеровáno. Dnes má tato země za sebou 59 let existence, sedm válek a mezitím dvě dlouhodobé intifády. Proč se jí stále nedostává pokoje? Proč všechny ty války?

Chtějí prožívat pokoj ve své vlastní zemi

Přemýšlel jsem nad impulsy, které vedly k založení novodobého státu Izrael. To, co udělal Hitler v Evropě, byl pro svět tak velký šok, že se otevřela srdce a dveře ke vzniku židovského státu. Abychom však pochopili, co se zde odehrálo, když se lidé vydali do této země, musíme se vrátit k pojmu sionismus. A já pevně věřím, že prakticky všichni Židé měli tehdy stejný výchozí bod – chceme po dvou tisíci letech pronásledování, vyhlazování, spalování, ničení, zplyňování a obviňování z vraždy Ježíše, žít podobně jako jiné národy – pokojně ve své vlastní zemi.

Hledání vlastní identity

Když chtěli vstoupit do země, bránili jim v tom Angličané. V Židech se probudilo národní cítění a chtěli se zbavit západní kultury. Svým způsobem byli vždy nuceni, aby se přizpůsobovali. Chtěli se zbavit zklamání z asimilačních tlaků. Poselství Bible jim bylo předkládáno v pozmeněné podobě. Místo, aby slyšeli Ježíšovo pozvání: „Smíš ke mně přijít takový, jaký jsi, a když mi vyznáš svou vinu, staneš se mým dítětem a budeš mi patřit“, bylo jim předkládáno:

„Musíš se stát křesťanem a pak můžeš patřit Ježíši. Musíš napřed dodržovat všechna naše pravidla a dělat to, co děláme my, pak budeš křesťanem a budeš patřit Ježíši.“ Úplně falešná cesta! Hodně Židů se po ní vydalo a bylo integrováno do křesťanských církví a sborů. Menší část žije po svém. Má v sobě náboženskou touhu a posiluje ortodoxní židovství, jež se stává určující silou v Izraeli.

Pošlapaná nabídka k míru

Antijudajismus narůstá. V roce 2000 vyklidil Izrael kvůli touze po pokoji Libanon. Řekli tehdy: Odevzdáváme to bez nároku na náhradu a bez podmínek. Jsme obviňováni z okupace a odcházíme, už ten kus země nechceme. Obsadili jsme jej jen kvůli ochraně vlastní země a chceme žít v pokoji. Výsledkem bylo silnější raketové ostřelování, intenzivnější výstavba bunkrů a odpalovacích ramp. Z této severní hranice země bylo v posledních šesti letech odpáleno 10.000 raket. A jen v několika týdnech války přes 4.000. Brání se snad člověk raketou? Raketa je čistě útočnou zbraní. Umí jen ničit a může být dokonce vybavena atomovou hlavicí. Tak zní výhrůžky z Iránu.

Jak se bránit agresi?

Mezitím narůstá množství raketových útoků na Izrael. Ale také útoky lidí z Hisbaláhu. Při útoku na izraelskou hlídku bylo zabito osm izraelských vojáků, dva uneseni – co měli dělat? Je jim předhazováno, že jednájí nepřiměřeně. Ale co je přiměřené? Mají snad protestovat vsedě na cestě? Po útoku raketou by jich bylo zase o trochu méně. Mají protestovat ve světě, na půdě Spojených národů, které jsou stejně proti nim? Myšlenka Izraele dělat odvetná opatření na citlivá místa agrese se také neosvědčila. Ze strany nepřátel byly odpalovány rakety, rakety a zase rakety, tisíce raket. Izrael je naštěstí dokáže v zárodku likvidovat. Z raket dlouhého doletu nebyla úspěšná ani jedna. Odkud však jejich nepřátelé dostali tuto rozvinutou technologii? Od iránského přítele, který se

nezabývá ničím jiným než myšlenkou na zničení Izraele. Izraelci nakonec odešli ze severu na jih a byli tam mile přijati.

Libanonské rakety za štítem škol, nemocnic a sídlišť

Kibuc Almok byl plný utečenců z Kirijat Šmona. Bydleli tam zdarma a mnohé mesiánské sbory prožily něco podobného. Ať už lidé potřebovali pomoc, bydlení nebo peníze na jídlo, zařídili to. Obětující se láska, kterou jsem v Izraeli viděl mě zasáhla. Myslím, že je to jeden z důvodů, proč evakuace tak dobře proběhla. Na severu se skryli rychle do bunkrů. Byly tam velké plochy spálených lesů, tak pracně vysázených. Vedle materiálních ztrát je trápí i pocit, že si nikde nemohou být jisti. Jeden pracovník domova důchodců v Maelot, kde se o lidi se zkušeností holocaustu starají Němci, mi řekl, že museli strávit nepřetržitě 32 dní v bunkru. Byla snad reakce Izraele na útoky nepřátel nepřiměřená, když v prvních pěti minutách zničil všechny rakety dlouhého doletu i s jejich rampami? Že se snažili vyřídit všechny rakety středního doletu a kaťuše, které se vyhledávají mnohem hůř? Rakety, jejichž odpalovací rampy byly skryty v bunkrech, na nichž byly v posledních šesti letech vystavěny nemocnice, školy a obytné domy. Záměr byl jasný – budou-li rampy zničeny, pak se západní žurnalisté postarají o rozšíření informací, čeho se Izrael dopustil. Přibližím vám dvě události.

Voják OSN znal pravdu a musel zemřít

Při jedné byla zasažena základna Organizace spojených národů a následovala vzteklá a nedůstojná slova generálního sekretáře OSN. Tento muž by měl podle zdravého rozumu hned odstoupit, ale agitoval dál. Co se vlastně stalo? Týden před bombardováním poslal kanadský důstojník, který se později stal jednou ze čtyř obětí incidentu, SMS-zprávu svému veliteli do Ottawy v Kanadě a napsal: „Hisbaláh používá naši

stanici a její okolí jako ochranný štít pro své raketové útoky. Odpalují tady od nás velké množství raket. Co mám dělat?“ – Nedostal odpověď. Vojáci mírových sil neměli mandát zasáhnout a tak jen přihlíželi. Je snad nepřiměřené, že Izraelci řekli „dost“, když z tohoto místa dopadlo na Izrael 200 raket. Přestože šlo o základnu OSN, postarali se o to, aby to ohnisko útoků ztichlo. Voják OSN, který to věděl, musel zemřít. Taková jsou fakta, o nichž se v tisku nepíše. Možná proto, že jsou proizraelská, ale přesto by je muž jako Annan měl znát. Existuje záznam sdělení kanadského generála, který to potvrzuje.

„Perfektní“ mediální práce

Nebo ten ostřelovaný dům v Káně, z něhož byla předtím také vypuštěna řada raket. Izrael vyrobil leták s textem: „Lidé, my se teď budeme bránit. Hledáme odstřelovací rampy. Opusťte objekt...“ Tomu, kdo odešel se zpravidla nic nestalo. V tom domě jich však ještě několik zůstalo. Nebylo jich 58, jak se o nich mluvilo. Ten, kdo si pozorně prohlédl ty obrázky, ten na nich poznal téhož sanitáře s tímtež mrtvým dítětem. Ukazovali je od rána až do večera z různých pozic. Byla to perfektní mediální práce.

Žurnalisté se cítí bezpečně v místech útoků Izraelců, ne naopak

Když pomyslím na novinové obrázky z Bejrútu, muselo by podle nich ležet celé město v ruinách. Walter Steinmeier, německý ministr zahraničních věcí, navštívil Bejrút a řekl jednomu ze žurnalistů tuto větu: „Byl jsem celý den v Bejrútu a neviděl jsem ani jeden zničený dům.“ Toto je původní vyjádření Waltra Steinmeiera. Co se v Bejrútu vlastně stalo? Na jihu města si novináři rozkouskovali středisko Hisbaláhu a filmovali v jeho těsné blízkosti, protože věděli, že při pověstné izraelské přesnosti zásahu oni sami nebudou zasaženi. Nafilmovali však někdy raketový útok Hisbaláhu? Ne! Ovšem v Bejrútu přesně věděli, o co jde, a tak filmovali. Obrázky jedné totálně zničené ulice ze všech možných stran vsugerovaly veřejnosti, že zničen byl celý Bejrút. Jenže Bejrút dále žil svým vlastním životem, jako by se nic nestalo. I tady je cítit jistota, že Izrael nepošle bez upozornění bombu někam, kde by mohl ohrozit civilisty. Když Izrael následně zneprůchodnil všechny

■ Ilustrační foto z Bejrútu.

důležité ulice, neudělal to proto, aby zabránil zásobování obyvatelstva, jak to prezentovala televize, ale proto, aby zabránil pašování zbraní. To se však nepodařilo, protože Nasraláh, šejk Hisbaláhu, po incidentu oznámil, že má zase 20.000 raket. Novináři se v Libanonu na rozdíl od severního Izraele cítili poměrně bezpečně, protože v Izraeli nikdy nevěděli, kam zrovna dopadne arabská raketa.

Školy a mešity jako sklady zbraní

A ještě dvě zprávy, které byste v novinách těžko hledali. Izraelští vojáci, kteří byli nasazeni v Libanonu vyprávěli, jak obklíčili bojovníky Hisbaláhu v jedné z vesnic: „Nemohli uniknout a my jsme věděli, že jejich útočištěm je mešita uprostřed vesnice. Byl to však i jejich

muniční sklad nepředstavitelných rozměrů. Velící důstojník nechal na mešitu vystřelit jednu raketu a mešita explodovala nepřetržitě více než deset hodin. Bylo to velmi dramatické, ale do tisku se to nedostalo. S jednou školou se stalo něco podobného, ta však explodovala jen tři hodiny. Takto se používají citlivá místa civilního a náboženského života jako sklady zbraní.

Ptejme se po příčině a sudme spravedlivě

Existuje vyjádření jednoho pracovníka OSN, které tvrdí, že útok Izraele na Libanon zplodil generaci těch, kdo Izrael nenávidí. Co se snaží takový výrok posluchačům namluvit? Že před tím neexistovaly generace plné nenávisť k Izraeli? Není to zavádějící? Paní Merkelová řekla: „Musíme se ptát na

příčiny, hledat kořen a obě strany soudit spravedlivě.“ Hlavním problémem Hisbaláhu a Hamásu je skutečnost, že Izrael vůbec existuje. Proto musí Izrael od samého zrodu svého novodobého státu čelit agresí. Cíl jeho nepřátel je jasný: „Zničit Izrael!“ A když Hamás se svým volebním sloganem: „Chceme zničit Izrael!“ získal většinu, stal se vládní stranou. Stejný cíl sledují poslanci Hisbaláhu v libanonském parlamentu a jeho ministři ve vládě. To už není jen jakási teroristická organizace, nýbrž útok státu. Je to holý náboženský fanatismus. Izrael se brání, ale za těchto předpokladů mír možný není! Ale touha po něm je obrovská!

Touží po míru, až se chce plakat

Chtěl bych to doložit zkušeností z vojenského tábora, který jsme jako turisté mohli navštívit. Bylo tam na citlivém místě nad městem Nablus, přímo na hoře Gerizím, hoře požehnání, umístěno 22 vojáků a čtyři vojačky. Ti mladí muži se právě vrátili z Libanonu, ale nechťeli o něm mluvit. Z návštěvy naší turistické skupiny však měli obrovskou radost. Zpívali, smáli se a častovali

nás tím, co tam právě měli, zeleninou, ovocem a nápoji. A když jsem tam stál a modlil se za ně, tak se nejeden z nich rozplakal. Mou modlitbu prostupovala touha po míru a k nebeskému Otci směřovala prosba o pomoc. Ti mladí muži chtějí žít jako my, chtěli byste snad posílat své dcery do války? Ta děvčata by mohla být někde v týlu, ale ona jsou zde, v ohnisku napětí.

Jak se projevuje touha po pokoji u Mesiánských Židů?

Mesiánští Židé pochopili, že klid zbraní v Izraeli je v nedohlednu a možná právě proto tak horlivě zvěstují evangelium o pokoji s Bohem. Jejich srdce hoří pro ztracené lidi, tak se projevuje jejich touha po pokoji. Přijmeš Ježíše - získáš pokoj! Odrácenou stranou jejich nadšení pro Ježíše jsou útoky, které musí snášet od ortodoxních Židů. Například o pastorovi Meno Kalisherovi byl ve čtvrti, kde působí, rozšířen dopis s tímto obsahem: „Pozor na toho sektáře, je nebezpečný, svádí lidi od židovství k tomu mesiáši Ježíši.“ Není to nic příjemného, ale na druhou stranu je to příležitost, jak učinit Ježíše známým.

Lidé, kteří pastora Kalishera znají, se jej ptali: „Co to má znamenat, takový přečnejší.“ A těm pak o svém Ježíši vyprávěl. Možná by i nás tlak naučil využívat příležitosti ke svědectví. Měl jsem v mesiánských sborech radost i z toho, že se tam s láskou modlí za své arabské spoluobčany, navzdory všem těžkostem, které prožívají. Stejně jsem prožil i to, jak se arabští křesťané modlí za Židy.

Ježíšův pokoj uzdravuje rány

Když jsme byli v domově důchodců Ebenezer v Haifě, kde pečují o věřící lidi, setkal jsem se tam s jedním Němcem na vozíčku. Bylo mu 94 let a když mi vyprávěl svůj životní příběh, v němž nechyběl ani koncentrační tábor, běhal mi mráz po zádech. Vyprávěl vše s takovým klidem, že jsem si znovu uvědomil, jak Ježíšova láska dokáže uzdravovat jizvy. Žil smířený a mohl vyprávět. Setkat se s lidmi, kterým je přes 90 a jsou na konci života, to se hluboce dotýká. Našel pokoj v Ježíši a uměl jej dát najevo. Měl za sebou těžkou minulost, ale věděl, že Ježíš je jeho Záchránce. Smířený může odpouštět.

Modleme se za Izrael

Přál bych si, abyste si tento nový vzhled do situace přivlastnili a nepřestávali se za všechny zúčastněné modlit. Postavte se lidem, kteří z Izraele dělají něco, čím není. Je to země touhy po míru, jak si to ani nedokážeme představit. Spíše si dokážeme představit, jak je daleko od míru a jak tím trpí. Můžeme však Izraelcům pomoci, když se za ně budeme modlit. Když povzbudíme a podpoříme ty, kdo svým spoluobčanům slouží. Jsem vděčný za rostoucí mesiánské hnutí, jež zahrnuje asi 120 sborů. Roste počet domácích skupin a počet mesiánských Židů se nedá statisticky podchytit. Je to však v zemi viditelná síla: sůl a světlo lidem, kteří tam bydlí, ale i nám, kteří se zde máme tak nezúčastněně a pohodlně jako prasata v žitě a říkáme si: „To je od nás daleko, co s tím máme společného?“ A někdy odmítneme pomoc lidem, kteří jsou v nouzi a říkáme: „Tam nejedu, to je příliš nebezpečné.“ Ale ti, kteří tam přijedou, přinášejí takový signál, že si to ani neumíme představit. Všude nás srdečně přijímali aniž bychom si to nějak zasloužili. Nejsme o nic lepší než ti druzí, ale přijeli jsme ve správný okamžik a to nám řekli, jak Židé, tak i Arabové.

GERHARD FREY ■
PŘELOŽIL A UPRAVIL JAREK ANDRÝSEK

Pán Ježiš pretrpel peklo

Pán Ježiš pretrpel peklo

Z myšlienok, ktoré predniesol indický misionár brat M. A. Joy na zhromaždení 15. mája 2007 v Nitre.

Všetci si ako hriešnici na základe Božej spravodlivosti zasluhujeme večné odsúdenie v pekle. Pán Ježiš prišiel z lásky, aby za nás zniesol naše odsúdenie. A On naozaj zniesol peklo na Golgote, na kríži. Všimneme si niekoľko črt, ktorými sa vyznačuje peklo a s tým spojenú hĺbku utrpenia Pána Ježiša.

Smäd

„A potom vediac Ježiš, že je už všetko dokonané, aby sa naplnilo Písmo, povedal: Žízni! A stála tam nádoba plná octu a oni naplnili špongiu octom a obložiac yzopom podali jeho ústam“ (J 19,28-29). Ako je to možné, že ten, ktorý stvoril všetky vody a ich žriedla, pociťuje smäd? Ten, ktorý samaritánke ponúkal živú vodu (J 4) a vo veľký deň sviatku volá: „Ak niekto žízni, nech príde ku mne a pije!“ (J 7,37), je teraz sám smädný? Pán Ježiš pociťoval mučivý smäd tela. I po dvakrát (Mt 27) Ho napájali octom. No Ján zdôrazňuje nutnosť naplnenia Písma (Ž 69). Nebol to iba prirodzený telesný smäd, ale smäd, ktorým budú trpieť hriešnici v pekle. Spomeňme si na príbeh o boháčovi a Lazarovi (L 16). Tam boháč trpel príšerným smädcom, čo bol smäd duše, nie tela, lebo to bolo pochované v hrobe. Túžil po kvapke vody, čo sa dá preniesť omočeným prstom a dúfal v ovlázenie. Ale nebolo možné pomôcť.

Tma

„A od šiestej hodiny povstala tma na celej zemi až do deviatej hodiny“ (Mt 27,45). Nebola to prirodzená tma spôsobená živlami alebo mesačným zatmením slnka (mimočodom, cez Veľkú noc je spln). Bola to nadprirodzená tma, ktorá predstavuje moc temnosti. Vládcom temnosti je satan a jeho anjeli (Ef 6,12) a dôvodom tej tmy je skutočnosť, že tam nesvieti dobrotivá Božia tvár. Pán Ježiš vo svojich rečiach a podobenstvách hovoril o „vonkajšej tme“ (Mt 8,12; 22,13; 25,30)

s dodatkom, že „tam bude plač a škrípanie zubami.“ Pre túto tmú pekla, ktorú Pán Ježiš znašal na kríži, Boh, Otec nášho Pána Ježiša Krista „nás vytrhol z moci temnosti a premiestnil do kráľovstva Syna svojej lásky“ (Ko 1,13).

Skazenosť

Ako opísať dôsledok Božieho trestu na hriešneho človeka, keď čítame v Žalme 39,12: „Keď kárajúc pre nepravosť tresceš človeka, rozpadáva sa jeho pôvab ako moľovina. Áno, vskutku je márnosťou každý človek.“ Zle opatrené šaty, pôvodne čo ako krásne, ktoré prežrali mole, stratili nielen svoj pôvab, ale stali sa úplne odporné a nepoužiteľné. Keby si ich mal človek obliecť, hnusia sa mu. Daniel píše: „A mnohí z tých, ktorí spia v zeme prachu, sa zobudia, a to jedni na večný život a druhí na potupu a na večný hnus“ (Dn 12,2). V pekle budú aj telá – po vzkriesení. Pán Ježiš hovorí: „A nebojte sa tých, ktorí vraždia telo a ktorí nemôžu zavraždiť dušu; ale sa radšej bojte toho, ktorý môže i dušu i telo zatratiť v pekle“ (Mt 10,28). V pekle sa bude každý odsúdený človek hnusiť sám sebe aj druhým. Nikto druhého neznesie, nebude tam partnerstvo žiadneho druhu. Taký údel znašal aj Pán Ježiš na kríži, keď sa naplnili slová Písma: „Som červ a nie človek; som potupou človeka a opovrhnutý od ľudu“ (Ž 22,7). „Ako sa mnohí zhrozia nad tebou. Tak bude zohavený jeho vzhlad nad iných ľudí a jeho podoba nad synov človeka ... Nemal podoby ani krásy; videli sme ho, ale nebolo na ňom vidieť toho, pre čo by sme ho boli bývali žiadostivi“ (Iz 52,14; 53,2). Ako to kontrastuje s Jeho krásou básnicko opísanou v Piesni Šalamúnovej!

Opustenosť

Dávid si v 22. žalme sťažuje na opustenosť, dokonca opustenosť od Boha. Jeho slová: „Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?“ cituje Pán Ježiš na kríži okolo deviatej hodiny, teda po troch hodinách tmy (Mt 27,46). Medzi skúsenosťami Dávida a Pána Ježiša je veľký rozdiel. Pán Boh na svete nikdy neopustí človeka, ktorý

k Nemu volá. Keby k Nemu volal hoci aj Bin Ládin, aj toho prijme. Dávidovi sa iba zdalo, že ho Pán Boh opustil, ale nebola to pravda. Ale Pána Ježiša na kríži naozaj opustil. To bolo najťažšie Pánovo utrpenie, to najstrašnejšie peklo. Hrôza pekla spočíva v tom, že z pekla neprenikne hlas k Bohu. To prežíval Pán Ježiš ako zástupca hriešnikov. Kresťanskí mučeníci dokázali zomierať s piesňou na perách, lebo Boh bol s nimi. Pán Ježiš na kríži zomieral v neopísateľnom smútku. V Getsemanskej záhrade bol pri Ňom anjel – na kríži však nikto. Tak bol absolútne opustený.

Peklo je definitíva

Podľa slov Pána Ježiša peklo je pre odsúdených hriešnikov prostredie „neuhasiteľného ohňa, kde ich červ nezomiera a oheň nehasne“ (Mk 9).

So zástupnou smrťou Pána Ježiša za hriešnikov sa vyskytujú otázky: Ako môže jednorazové utrpenie a smrť Ježiša postačiť na odpustenie večného trestu mnohých ľudí? Tak, že Pán Ježiš je od večnosti, je dokonca Otec večnosti. Jeho život pred vtelením je večný život láskavej jednoty s Otcom. Je večný čo do trvania i čo do kvality v Božích očiach. Preto Pán Ježiš môže cenou svojho večného života vyvážiť večný trest všetkých hriešnikov.

Prečo môže postačiť trest jednej osoby na odpustenie trestov všetkých ľudí? Lebo tá jedna Osoba, ktorá priniesla možnosť odpustenia hriechov všetkých ľudí, je Stvoriteľom všetkých ľudí. Všetci boli v Ňom a pochádzajú z Neho. Jeho veľkosť a hodnota ako Stvoriteľa to logicky umožňuje.

Príbeh zo života na záver

Keď istá rodina pracovala ďaleko od domu vo vysokom trávovom poraste, zistili, že sa k nim blíži mohutný požiar. Silný vietor hnal oheň, ktorý požieral suchú trávu, priamo na nich. Ako sa môžu zachrániť? Otec zapálil trávu na tom mieste, kde stál a oheň rozšíril do strán. Smerom po vetre vyhorela dostatočne veľká plocha, na ktorú sa uchýlili, keď ich veľký oheň dostihol. Využili miesto, kde už prv horelo.

Križ je jediné miesto záchranu pred ohňom Božieho súdu pre hriešnych ľudí, ktorí sa uchýlia k Pánu Ježišovi ako k Spasiteľovi hriešnikov. Na ňom už Kristus zniesol všetok pekelný oheň Božieho súdu za nás.

M. A. JOY (SPRACOVAL ILKO KOZÁR) ■

Ohlédnutí za životem

■ Manželé Jiřina a Jaroslav Krmáškoví

V červnu letošního roku se bratr Jaroslav Krmášek dožil významného životního jubilea - 80. let. Většinu jej prožil spolu s manželkou Jiřinkou, která mu byla a zůstává velkou oporou. O důvod víc k zastavení a ohlédnutí za životem zbohaceným Boží milostí a láskou, přijímanou i projevovanou. Bratr Jarek patří mezi ty, kdo formovali můj život. Je jedním z těch, kdo stáli u mých prvních krůčků víry, kdy jsem svůj život odevzdal Pánu Ježíši. A byl mezi těmi, kdo mne povzbuzoval a dodával mi odvahy, protože jsem byl a dosud jsem člověk, který nemá odvahy na rozdávání.

Seznámil jsem se s ním v Ostravě. On sám uvěřil v Pána Ježíše Krista v roce 1946 (v roce, kdy jsem se narodil) ve svých 19 letech v ostravské mládeži a řadu let se jí věnoval. Když jsme se přistěhovali do Ostravy a já se svou sestrou Růženkou začal v roce 1961 navštěvovat mládež, upoutal mne zápis v kronice ostravské mládeže, kde se formou parte mládež s Jarkem loučila. Kdepak ta kronika starých zašlých časů asi skončila? Bylo by zajímavé podívat se po mnoha letech, kdo že to tenkrát do mládeže chodil.

V této souvislosti vzpomínám na jednu pozdější návštěvu bratra Krmáška

mezi mladými na Morávce. Tehdy nám říkal, že se s manželkou jednou dívali na fotografie mládeže, kam oni kdysi chodili a že s lítostí zjistili, že celá polovina bývalých mládežníků Krista opustila. Říkal to zihle a já mu dnes při pohledu na fotografie svých vrstevníků z dob mého mládí dávám plně za pravdu. A přál nám, abychom byli mezi těmi, kdo setrvají.

Rád bych na chvíli předal slovo bratru Jarkovi samotnému a nechat zaznít jeho vzpomínky na dobu, kdy bylo shromažďování „Věřících v Pána Ježíše Krista“, jak se bratři v tehdejší době většinou označovali, zakázáno.

„Věřící se scházeli tajně po domácnostech, některé rodiny navštěvovaly jiné blízké denominace, mnozí konvertovali, mnozí se ztratili. Bolestný byl např. přechod pěti našich sborů v Čechách k BJB. Nepřestal jsem se starat o mládež. Scházívají jsme se převážně u nás v bytě, pochopitelně tajně a nepravdělně. Památku Páně jsme měli dokonce v lese. Po čase, když to zjistili starší bratři, doporučili mi, abych navštěvoval mládež v CB a sjednali to s br. Dr. Urbanem. Měl jsem být takto „kryt“ před slíděním StB.

V roce 1956 krize vrcholila. Tak se nedalo duchovně žít. Tesknili jsme po volnosti.

Snad početné rodiny nebo věřící na vesnicích tak nestrádali, ale my ve městě jsme tím velmi trpěli. Hledali jsme pomoc u Pána, prosili o milost i cestu několikadenních postů. V Ostravě bylo asi pět bratří, kteří se postili 3 - 7 dnů, byl jsem mezi nimi. Věřím, že takových skupinek bylo více i na jiných místech. Pán nás vyslyšel. Tak jsme to přijali a tak to cítíme dodnes. Po 3 - 4 týdnech došlo k viditelné změně. SÚC (Státní úřad pro věci církevní) se rozhodl povolit veřejnou činnost věřícím v Pána Ježíše Krista. Následovalo dlouhé jednání, potřeba sepsání Ústavy KřS, vyřešení mnoha podstatných věcí i detailů. Při všech jednáních se usilovalo o zachování biblického poznání KřS a prosté bratrské praxe shromažďování. Důležitou roli sehrálo také chápání Božího Slova v Ř 13,1, jež hovoří o podřízenosti vrchnosti. SÚC svým způsobem udělal výjimku KřS a na mnoha dřívějších požadavcích netrval, např. upustil od jmenování (a placení) kazatelů. Odpovědní bratři přistoupili na požadovaný systém odpovědnosti, aniž by opustili biblické principy. Bez státního dozoru nad církvemi se nedalo existovat. Jako mladý ve víře jsem celému procesu vyřizování jen přihlížel, ale svobodu jsem nadšeně vítal.

Pro opravdové pastýře Božího lidu hrálo zajištění chleba a svobody pro stádo, jakož i možnost evangelizace, větší roli než dočasná osobní oběť či postih v zaměstnání či nepravě přijemná „spolupráce“ s úřady. Pastýř žije pro ovce, nasazuje pro ně život, myslí na ně „v čase i nečase“, neutíká od stáda!!! Hledá řešení a s Boží pomocí je i nalézá (viz David, který porušuje nařízení o chlebech předložení v čase hladu - 1S 21,3-6).

Za získání daru svobody se v totalitním režimu platilo. Kdo platil? Pastýři, jedinci, kteří nesli břemeno odpovědnosti, ne lid! Proto patří uznání těm, kteří se toho odvážili i jejich rodinám.

Museli být jmenováni dva zástupci odpovědní za republiku, dva za každý kraj, jeden za okres. Pro Slovensko platilo totéž. Vzpomínám na problém služby slovem ve sborech, v pláncích za kraj. Uvedení bratři nemuseli skládat „slib věrnosti“, to snesli za ně bratři odpovědní za republiku a za kraj. Ostatní byli schváleni „an blok“ - hromadně. To, co tito „kazatelé“ museli udělat, bylo

víry

Jaroslav Krmářek

nahlášení své adresy, dat a zaměstnavatele. I zde se prokázala odpovědnost a hrdinství.

Když jsme se poprvé po pětileté izolaci sešli ve shromáždění a mohli hlasitě zpívat a poslouchat Boží slovo, tak jsme mnozí plakali dojetím. Žasnu a nikdy nepochopím, že byli jedinci, kteří se tohoto nového šťastného počátku, vznešenosti atmosféry svobody nezúčastnili. Zůstali sami.“

Bratr Jarek Krmářek byl člověk činu. Rozhodný, energický, schopný rozhodnout se a jednat. Není divu, že postupem času nezůstalo jen u činnosti s mládeží, ale že se stal starším sboru v Ostravě, později po vzniku nového sboru v Havířově a nakonec i v Českém Těšíně. A nejen starším sboru, ale také tím, kdo nesl odpovědnost za sbory a to na krajské úrovni v tehdejší Severomoravském kraji. Ale nechejme ho opět hovořit samotného.

Znovuobnovení činnosti jsme všichni, my mladí zvláště, velice vítali. Jednoduché to nebylo... Stará shromažďovací místnost v Ostravě byla na příkaz MěNV zbourána. Příštířší jsme získali na řadu let v ČČBE v Ostravě, v tzv. Třanovského sále. (Pozn.: Tento sál je na Českobratrské ulici vedle Červeného evangelického kostela.).

Činnost byla legitimní, ale práce s mládeží byla omezená, zpravidla jen na církevní půdě, tedy ne veřejně. V letech 1956-1958 jsem bez povolení zorganizoval několik turnusů mládeže na Morávce. Bylo nás vždy 30-40 osob. Při jednom nahodilém výsledku v Praze mělo StB k dispozici fotografie z Morávky (!). Jak se tam dostaly, nikdo nevěděl.

Mým zaměstnavatelem byl podnik ZPA Praha (dříve Regula). Pracoval jsem tam jako technický úředník, později jako montážní inspektor v oboru měření a regulace. Byl jsem otevřeným křesťanem, nestraníkem po celou dobu. Řídil jsem montáže v bouřlivých padesátých letech, v době inflace, v době živelné výstavby NHKG (Nová huť) i jiných socialistických podniků. Musel jsem jako trest přežít i přehrazení na Slovensko. Silně jsem zakoušel diskriminaci a posměch.

Mým údělem bylo ve sborech sloužit Božím slovem na pohřbech (Ke dnešku jsem dosáhl úctyhodného čísla 370 pohřebních služeb). Tato skutečnost se odrazila v mých kádrových materiálech. Vyvrcholení na-

stalo při pohřbu bratra Dr. Ing. Coufalíka z Ostravy v roce 1960, který zastával významnou řídicí funkci v jednom ostravském podniku. Bylo to vzdělaný, skvělý bratr, který se nestyděl sedět v jedné řadě s dělníky a horníky. Shromáždění navštěvoval, ale o jeho „víře“ se vědělo méně. Během pohřbu představitelé dotyčného podniku ve mně - kazateli - poznali montážního inspektora ZPA. Vedení spolu s KSČ intervenovalo na můj podnik, zakázali mi vstup do jejich závodu. Montáže mně byly odebrány,

atd. Nátlak se zvětšoval až do chvíle, kdy jsem dobrovolně rozvázal pracovní poměr a nastoupil do OKD, důl Ostrava. Tam mi bylo přislíbena technické místo až do času, kdy přišel za mnou můj kádrový materiál. Při čtení materiálu hlavní inženýr četl: „Jste fanatic, krvavý kazatel, nežádoucí živel. Nezlobte se, pane Krmářku, ale „od vás“ pes kůrky chleba nevezme.“

Pak jsem se odvolal, poukázal na nevěrohodnost - (pisatelé byli vyloučeni ze strany atd.), byl jsem rehabilitován s poznámkou:

■ Dole zleva bratři J. Krmářek a E. Kubalík s mládeží

Je to v pořádku, ale hledejte si technickou práci na jiném podniku. Odmítl jsem odejít a pracoval v tomto závodě jako důlní zámečnický v týmu mně blízkých vyděděnců z řad CASD (Církev adventistů sedmého dne). Pracoval jsem tam 16 let.

Ve sborech čas běžel. Po „Pražském jaru“ v r. 1968 vznikla možnost otevřít nové shromáždění ve městě s velkou koncentrací obyvatel, v Havířově. Na pozvání bratří jsem do Havířova přestoupil. Scházeli jsme se nouzově v PZKO, pak v pronájmu na 13. obvodu. Z pověření místních bratří jsem usiloval o získání vlastních prostorů. Našli jsme ke koupi dům paní L. - nepovolili, pak dům pana C. - nepovolili, pak dům na ulici E. Krásnohorské 12, určený k demolici. Tajemníci KNV i OCT se naší iniciativou unavili a pronájem povolili. Na podmínky pronájmu by nikdo rozumný nepřistoupil, my ano. Věřili jsme Pánu a viděli výhody volného shromažďování. V roce 1990 se dům stal skutečně vlastnictvím KřS. Chvála Pánu za to.

V období obecnství v Havířově jsem na doporučení bratří přijal odpovědnost za okres Karviná a krátce na to za celý Severomoravský kraj (dále jen SM). Tento kraj měl 28 poboček - sborů. Stal jsem se prvním zástupcem SM kraje. To by mohlo vypadat jako titul, ne však, když si uvědomíte, že jsem pracoval jako důlní zámečnický dolu Ostrava. Kupodivu to vadilo panu krajskému církevnímu tajemníkovi, neboť to svědčilo o zřejmé diskriminaci věřících lidí v našem státě. Na mnohé výzvy, abych přijal technický post (místo), jsem reagoval: „Mně jedna zkušenost s kádrovou praxí stačí, se zámečnickou brašnou nikomu nepřekážím...“ - „Takže trucujete!“ - řekl tajemník. „Netrucuji,“ - odpověděl jsem, „ale o technické místo z protekce nestojím.“

Páni tajemníci byli různí, vzděláním i chováním. Často se měnili a já za období od r. 1972 až 1989 jsem jich poznal hodně. Víím, že jim imponovalo, že tuto práci nekonáme za peníze, ale při občanském povolání. Snažil jsem se KřS nejen úředně zastupovat, ale i svítit životem. Po mnoha letech je mně příjemné slyšet, že se mi to v některých případech podařilo.

Bratr Jarek Krmášek musel stejně jako řada dalších bratří, kteří stáli v čele sborů za totalitního režimu, spolknout nejednu hořkou pilulku nevděčnosti a podezírání z vlastních řad - od křesťanů. Určitě je taková odměna těžkou zkouškou víry, tím spíše, že přichází, odkud bychom to nečekali. Bylo jim před-

hazováno zneužití postavení k získání vlastních výhod, únik před utrpením a obětmi, byli označeni jako „křesťané zkompromitovaní se světskou vrchností“. Vážím si nesmírně jeho postoje vůči podobným nařčením:

Jako 1. zástupce KřS v SM kraji marně zkoumám 17letou činnost a hledám „zvyhodnění“ své osoby či rodiny. Postavení důlního zámečnicka to jistě nebylo. Pracovalo se často na tři směny, zažil jsem řadu větších i menších úrazů, v důlním provozu (při svařování) i při tajné konstrukční práci, postihla mne oční choroba - Glaukom, kterou trpím dodnes.

Zastupování sboru jsem vykonával zdarma, v rámci svého osobního volna

Navštěvoval jsem okresní církevní tajemníky v celém kraji od Šumperka až po Vsetín a Karvinou.

Musel jsem řešit řadu „kauz“, hájit zájmy věřících a omlouvat jejich výstřelky.

Musel jsem dávat na vědomí čtvrtletní plánky služeb v SM kraji.

Bylo třeba nahlašovat pobyt bratří cizinců, doprovázet je na ohlašovací úřad VB. Měli stanoveno, kdo, kde a v kolik hodin bude sloužit Božím slovem a kde bude bydlet. Byli jsme jim vděční za slova potěšení a povzbuzení a za bratrské pouto lásky.

Musely se předkládat finanční výkazy (zajišťoval br. Antonín Kala).

Bylo třeba žádat o povolení Velikonočních sborových dnů a po ukončení se dostavit na MěNV a podat zprávu (jít na koberec). K velkému konfliktu došlo v roce 1980, kdy byla konference v Ostravě zakázána. Zajistil jsem převedení uspořádání sborového dne do Českého Těšína (za silné asistence STB).

Musel se nahlásit v předstihu roční křest. Konal se za přítomnosti OCT z Karviné.

Musel jsem čelit nabídce STB ke spolupráci. To stojí za zmínku. Po odmítnutí jsem si šel stěžovat ke krajskému církevnímu tajemníkovi, že jsem byl obtěžován. Bylo mi řečeno: „Myslíte, že jste udělal dobře? Vezměte na vědomí, že si najdou někoho jiného a to vám nebude příjemné.“ Asi měl pravdu. Jeden mne navštěvoval jako „bratr“ přímo v bytě. Byli prostě při každé akci.

Nelze vypočítávat všechny případy, jako např. jednání při snaze o zakoupení, opravách či stavbě sborových domů. Vzpomeňme Karvinou, Prlov, Havířov, Bohumín, Vsetín a Ostravu. Kolik problémů a kolik milosti Boží. Vzpomeňme stavbu stanu v Těřlicku (pro křestní shromáždění) pro

200-250 lidí, vybudování bazénu. To vše je jen črta, fragment těžké doby.

Ó, my jsme se měli...

To vše jsme dělali rádi, nestýskali si, byli jsme vděční za svobodu. Sборы měly pokoj - vnitřní. „Pán přidával církvi těch, kteříž by spaseni byli“...

Děkujeme Pánu Bohu, že nás vychovává v dobách dobrých i zlých. Děkujeme, že od nás neodstupuje v naší porušitelnosti, ale slitovává se nad námi skrze dílo Pána Ježíše Krista.

Braňme se, bratři, aby „nějaký kořen hořkosti nepodrostl, a neučinil překážky, skrze něž by poskvrněni byli mnozí“ (Žd 12,14-15). ODPOLUŠTĚJME a přejme si navzájem POKOJ, přejme si LÁSKU. TO, CO ZACHRAŇUJE SVĚT I CÍRKEV, JE LÁSKA... „a proto nesudme nic před časem, až by přišel Pán, kterýž i osvítil to, což skrytého jest ve tmě, a zjeví rady srdcí. A tehdaž bude míti chválu jeden každý od Boha“. (1K 4,5)

Tato slova mne hluboce dojmají. A to proto, že to nejsou jen slova, ale je za nimi v úžasné šíři život bratra, oddaného Pánu a sloužícího ostatním. Když jsme manžele Krmáškovy jednou s mou ženou navštívili, pronesl slova, která dodnes pamatují:

„Víš, Tomáši, být starším zde na tomto místě není tak jednoduché. Jsi spíše služka. Předpokládá se, že budeš uklízet po všech, že se postaráš o hosty, že připravíš sál...“

A on to dělal. Člověk, který dovedl být rázný a energický, který dovedl stát za pravdou a přitom své ráznosti a energičnosti nevyužil pro sebe... Dovedl být rázný a energický tam, kde to bylo zapotřebí, např. při řešení sporů mezi bratry, při řešení hříchu.

Bratr Jarek Krmášek je pro mne vzor, je můj učitel a příklad. Příklad rozhodnosti a nasazení pro jiné. Příklad, který je pro mne vysokou lafkou, protože jsem člověk nerozhodný a mnohdy zbabělý. Víím, že i on se této vlastnosti učil - často ve svých službách Slovem citoval Husovo prohlášení o pravdě.

A ještě v jedné věci je pro mne vzorem, hodným následování. Za všech okolností usiloval o to, aby si „zachoval glanc“. A to právě i v těch těžkých situacích, kterými musel procházet.

Přeji mu za redakci i za vás čtenáře Živého Slova, kteří jej znáte, Boží milost do dalších dnů.

Poslušnost, ale i dobrodružství

(DOKONČENÍ ZE STRANY 3)

Jako ovce bez pastýře

Když se ten den končil a já byla připravena jít v hotelu do postele, pomyslela jsem si: „Pane, ty jsi mě přivedl do této tak vzdálené země navzdory těžkostem (víza, letenka), neměla bych ti snad poděkovat za tu cestu, kterou jsi otevřel a dovolil mi být zde?“ Brala jsem to totiž jako svou povinnost, protože se tak lehce necháme znechutit, třeba sandály, které byly úplně špinavé, a zapomínáme na to, co je důležité. Popadla jsem je a vyšla na balkón, abych je očistila. Ale Bůh má své cesty, jak upoutat naši pozornost! Když jsem tam tak stála, uviděla jsem davy lidí, zástupy procházející pod mým balkónem. Vyjevil se mi biblický příběh, když Ježíš Kristus zvěstoval evangelium z lodě u břehu, viděl zástupy a cítil s nimi a sytil je. Pocítila jsem také lítost nad těmi lidmi, vybavily se mi ty oltáře, lidmi tak tvrdě pracující ve velmi ubohých podmínkách a začala jsem plakat. Řekla jsem Pánu, pokud chce, abych přijela znovu, pak půjdu, protože ti lidé jsou „jako ovce bez pastýře.“ Té noci jsem se rozhodla do Sai Gonu vrátit, bude-li to Boží vůle.

Na čtyři roky do Sai Gonu

Když jsem se vrátila do Anglie, pracovala jsem jako dobrovolník v biblické škole, protože jsem se tam tolik naučila. Získala jsem tak i čas k tomu, abych rozpoznala, jaké jsou pro mne další Boží cesty. Během té doby jsem procházela přijímacím procesem pro misii. A Pán pro mne otevřel dveře, takže jsem v listopadu 2002 letěla do Asie a v lednu 2003 přistála opět v Sai Gonu. Zůstala jsem tam čtyři roky. V listopadu 2006 jsem letěla zpět do Polska, k tzv. domácím pobytům – dovolená a návštěvy sborů, které se za Vietnam modlí.

Požehnání v Sai Gonu

Každý prožívá své světlé a tmavé chvíle, štěstí a smutek, dny plné zvrátí i všednosti. Důležité však je, abychom byli tam, kde nás chce mít Bůh. Jak to kdosi vyjádřil: Nežádej o požehnání, protože Boží požehnání už je zde. Tak to vidím a cítím pokud jde o můj pobyt ve Vietnamu.

Jako ryba ve vodě

Bůh mě nesmírně požehnal: pokud jde o kulturu, přátelství i klima. Přizpůsobila jsem se klimatu do té míry, že rok před tím, než jsem odjela, jsem se cítila jako Vietnamka, vnímala jsem teplo a zimu jako oni. První dva roky jsem cítila stále horko. S kulturou to nebylo tak těžké, porozuměla jsem jí. Jeden z mých vietnamských učitelů řekl: „Jsi jako Vietnamka, jíš jídla, na která by si cizinci netroufli nebo je nemohli i tvůj pohled na život je vietnamský. Ještě jsem se nesetkal s cizincem jako jsi ty.“ To mě povzbudilo, skutečně jsem se tam cítila jako ryba ve vodě, jako by to bylo mé místo. Stala jsem se jejich součástí. I takto se projevila Boží příprava!

Co mě Bůh naučil?

Nevím, zda byste uhodli, jakou lekcí mě Pán naučil během pobytu ve Vietnamu. Myslím, že je to ta nejdůležitější věc v životě člověka, který následuje Ježíše Krista. Povím vám příběh, který to ilustruje: Jednoho dne jsem byla nakupovat v blízkém supermarketu. Byl to jeden z těch dnů, kdy jsem se cítila unavená, musela jsem myslet na hodně věcí a chtěla jsem být sama. Čekala jsem ve frontě a než na mě přišla řada, řekla dívka, říkejme jí třeba H, paní vedle: „O, jak bych si přála, aby mě ta dívka, myslela mne, učila anglicky.“ Všemmu jsem rozuměla, protože jsem se učila vietnamsky, a řekla jsem: „Pane, pomoz mi! Já už to nemohu vystát, stále znovu se lidé se ptají, zda bych je neučila anglicky!“ ... ale, musím vyznat, že jsem se zastyděla. Bůh mě tehdy učil, že to, na čem skutečně záleží, jsou vztahy, žít pro lidi, jedním slovem LÁSKA. Rychle jsem se obrátila k Pánu s prosbou: „Pane, pomoz mi, tu dívku milovat!“ Usmála jsem se na ni a odpověděla vietnamsky, že pokud skutečně chce, tak se můžeme setkat a já ji budu učit. Byla zaskočena, když mě slyšela mluvit vietnamsky, jako všichni Vietnamci, když slyší cizince mluvit jejich jazykem. Začaly jsme se bavit. V Sai Gonu je jednoduché se seznámit. Vzala si mé telefonní číslo, když jsem ji řekla, že za dva týdny opouštím Sai Gon. Někde hluboko v srdci jsem

doufala, že mě nebude kontaktovat, když se vrátím – jak zlé je lidské srdce! Ať už je to jakkoliv, zavolala mi a my jsme se začaly scházet, sprátelily jsme se a... to, co následovalo, je úžasné!

Božská shoda okolností

Jednoho dne jsem obdržela SMS - zprávu od dívky, nazýváme ji T. Zněla dost sklesle. Dokonce přímo řekla, že ji omrzela život a přemýšlela, že jej ukončí. V té zprávě se ptala, zda bychom se mohly setkat. Myslela jsem, že je to stejná dívka, s níž jsem se jednou setkala ve sboru. Musím přiznat, že jsem byla dost překvapená, protože jsme předtím spolu neudržovaly kontakt. Ale napadlo mne, že potřebuje pomoc. Odpověděla jsem tedy a navrhla kdy se můžeme sejít. Ale než jsme se setkaly, volala mi, vzlykala a plakala. Myslela si, že jsem její kamarádka Mai. Nepoznala můj cizí přízvuk v hlase, protože byla zlomená a smutná. Jednalo se tehdy o vztahy v rodině. Řekla jsem jí: „T., pokud své matce neodpustíš, Bůh neodpustí tobě!“ A pak jsem jí vyprávěla o sobě, jako následovnici Ježíše Krista a jak bych to udělala já. Naslouchala. Byla překvapena, že nejsem Mai, ale Monika. Božská shoda okolností pomohla T. překonat problémy, kterými procházela. Zůstala naživu, brzy se bude vdávat a je se mnou v pravidelném kontaktu.

Vzrušuje mne Boží zájem o člověka

Jaká je spojitost mezi oběma dívkami, tou ze supermarketu a tou, která si chtěla vzít život? Jednoduchá, jsou to kamarádky. Děvče T. použilo mobil kamarádky H. a Mai byla jejich společná přítelkyně. Mai a Monika začínají stejným písmenem. Odtud už je jen krůček k tomu, aby se T přehmátla a navolila mé číslo místo toho od Mai. Někdo by řekl: Jaká shoda okolností. Pro mě je však ohromující, že obyčejného skutku poslušnosti, sekundové modlitby: „Pane, pomoz mi prosím milovat to děvče!“, použil Bůh, aby pomohl jiné dívce zachránit život. A nejvíce mě vzrušuje, když vidím, jaký zájem má Bůh o lidi a jak se o ně stará.

Co mě Bůh učí?

Ráda bych vyjádřila lekcí, kterou mě Bůh během pobytu ve Vietnamu naučil, slovy Písma z 1Kor 13. kapitoly: „Láska je trpělivá, je dobrotivá ... nehledá svůj prospěch.“ Podívejte se prosím také do Mt 22,36-40 – celý zákon a proroci je shrnut do dvou přikázání.

MONIKA ■

Jak mě Bůh přivedl k pokorné modlitbě

Největší překážka – pokořit se

Můj dlouhý proces tápání a hledání smyslu života se vytvářel předivnou cestou a s mnoha extrémy. Rád jsem si nasazoval latku velmi vysoko. Držel jsem se hesla: Buď první nebo poslední. V duchovní oblasti bylo pro mne největší překážkou se pokořit. O všem jsem chtěl mít logickou představu, chtěl jsem vše pochopit rozumem. Co jsem nechápal, to jsem považoval za bezvýznamné, nic mi to neřikalo.

Od výhrad k náboženství k dvojímu životu

Přesto, že jsem byl od útlého mládí veden svou maminkou, horlivou katoličkou, k její víře, přece jsem již asi v 10 letech přestal věřit v Boží existenci. Viděl jsem ve všem formálnost a podvod, kdy Božím jménem bylo mnoho věcí zneuctěno a zneužito. Začal jsem žít podle svých představ a vytvářet si svou vlastní filosofii. Rodiče začali poznávat, že začínám žít dvojím životem. Mně to ovšem vyhovovalo. Chtěl jsem se i mimo školu věnovat aktivně sportu, který byl pro mne vždy největším potěšením a koníčkem, ač mi byl rodiči zakázán, asi věděli proč.

Život s extrémy

Když jsem se dostal z dohledu rodičů, bylo to jako bych se utrhł ze řetězu. Často jsem vymýšlel hazardní sportovní sázky a peníze, které jsem pak okamžitě utratil s kamarády. Byl jsem iniciátorem extrémů, od půjčování motorek až po auta včetně havárií. Jedna z posledních byla přímo zázrak. Vyvázli jsme s kamarádem bez oděrky, přestože auto bylo na šrot. Jelikož jsem byl ještě nezletilý, nesli následky opět rodiče. Snad jediné, co bylo na mém chování pozitivní, bylo to, že jsem se zastával slabších, když jim ubližovali, nenáviděl jsem ponižování. Ale i to jsem řešil po svém a obvykle to také mívalo negativní dopady.

Pocit bezmoci v očekávání smrti

S Boží milostí jsem se setkal zvláštním způsobem, a to tak, že mi Pán Bůh ukázal mou naprostou bezmocnost. Poprvé to bylo během vojenské základní služby. Jako staršina baterie jsem organizo-

val vojenský transport z Dubnice nad Váhom na ostré střelby do Kežmaroku. Následkem vyčerpání jsem dostal těžký infekční zápal mozkových blan. Bylo to v roce 1954, kdy byl penicilin vzácností. Většina těch, kdo takto onemocněli, zemřela. Po převozu do nemocnice v Levoči jsem si uvědomil svou bezmocnost a pocítil výčitky svědomí vůči svým rodičům. Můj zdravotní stav byl zcela beznadějný. Rodiče dostali telegram, aby okamžitě přijeli do nemocnice. Tam jim řekli, aby se smířili s mým úmrtím.

Rána, která vedla k hledání Boha

Přesto však Pán Bůh zasáhl a nedopustil, abych zemřel. I když jsem ještě určitý čas po této těžké nemoci měl potíže s chůzí, mluvením a zvláště s pamětí, Bůh mne ve své lásce uzdravil. Po návratu do civilního života jsem se vrátil k dívce, kterou jsem těsně před válkou poznal na Valašsku v Hodslavicích. Tu jsem si pak vzal a je dodnes mou moudrou manželkou. Když jsme se tedy šťastně vzali, bylo naší touhou mít v první řadě dítě, abychom mohli prožívat plnost manželství. Ale toto naše největší přání bylo ohroženo. To byla pro mne největší rána, která mne vedla k hledání Boha.

Slabina, kterou znal jen Bůh

Tu jsem podruhé poznal svou bezmocnost. Moje sebevědomí, které mě vždy přesvědčovalo, že se přece musím z každé nepříjemné situace nějak dostat, se zhroutilo. Když jsem si uvědomil, že nebudeme mít dítě, byl jsem nesmírně sklíčen. Bylo to totiž v mém srdci velmi choulostivé místo a znal je jen Bůh. V takovémto stavu jsem volal k neznámému Bohu. Volal jsem tenkrát: „Bože, pokud existuješ, tak mě, prosím Tě, vyslyš!“ Tato jednověťá modlitba byla v mém srdci prosáklá pokorou a pokáním. A já jsem získal naprostou jistotu, že se tak stane. Nedovedu to nikomu vysvětlit. S tímto radostným poselstvím, že se tak stane jsem běžel do přízemí za manželkou. A také se tak stalo, během měsíce se nám to potvrdilo.

Bůh existuje, ale jak jej uctívát?

Od té doby jsem věděl, že Bůh existuje, ale nebylo jasné, kde je pravda, když

je tolik různých denominací, náboženství a ideologií. Navíc jsem před tím četl spoustu knih, které mě velmi zaujaly: od mystiky přes Kafkovu experimentální psychologii, řecké filozofy až po okultní vědy, aniž bych si uvědomoval, že jsem byl vtažen do oblasti démonské moci. Toužil jsem však z této spleti náboženských a filosofických učením i polopravd najít východisko.

Bůh odpověděl

Proto jsem znovu volal k Bohu (o jehož existenci jsem již nepochyboval), ať mi ukáže cestu k poznání skutečné pravdy. Najednou se ve mně zrodila zvláštní myšlenka: „Dotknu-li se těchto knih, které jsem měl položené na skřínce vedle sebe a začne-li zároveň má vyprošená tvrdě spící dceruška v sousední místnosti plakat, měl bych je spálit.“ A skutečně, jakmile jsem položil ruku na ty knihy, ozval se pláč a křik a já pochopil, že to musím učinit.

Pozvání do společenství církve

V tu dobu mi k mému překvapení začal můj přítel z mládí vyprávět o Pánu Ježíši. Daroval mi Kralickou Bibli a pozval mě do křesťanského shromáždění. Byl jsem překvapen, kam chodí, nevěděl jsem to. Je pozoruhodné, že se mnou začal sdílet svou víru v Ježíše právě v tu chvíli, kdy jsem to potřeboval, přestože jsme se přátelili už tak dlouho. Pozval mne do sboru, jehož příslušníky jsem dříve považoval za sektáře. Pozvání přítele, kterého jsem znal a vážil si ho pro jeho příkladný život, mi pomohlo překonat můj předsudek. Jsou-li ostatní jako on, pak to nemohou být sektáři, pomyslel jsem si a pozvání jsem přijal.

Záviděnihodná víra a jistota, jež přitahuje

Už při první návštěvě jsem poznal svůj pohanský způsob života. Boží slovo mě oslovilo jako hříšníka, přestože svět, ve kterém jsem byl tolikrát zklamán, mě stále přitahoval. Křesťanům jsem záviděl jejich víru. Fascinovala mě jejich jistota a jasné svědectví. Později se nám s manželkou začal s neobvyklou trpělivostí věnovat bratr Rodowski, i když musel zpočátku snášet mé světské návyky.

Lidská pýcha se vymlouvá, ale dar víry je pro všechny toužící

Při návštěvách shromáždění mi dělalo největší potíže přijímání Božího slova vírou bez výhrad. Teprve po delší době jsem pochopil, že víra je dar od Boha. I když se někdo může vymlouvat, že tento dar nedostal, a že proto není schopen věřit, je to nesmysl. Tak jsem se vymlouval i já. Tak se vymlouvá lidská pýcha spoléhající se na své mylné představy. Ale Pán Bůh zná upřímné toužící srdce a každému toužícímu po pravdě dá víru, která přijímá bez výhrad Boží slovo. Tak jsem i já přijal dar spasení a jistotu, že mi Pán Bůh odpustil pro obět Kristovu.

V Boží bázni chci přijímat vše, co nám Pán Bůh dává, učit se vděčnosti a tvrdit jako mnozí věřící, že divy Boží lásky zjevené v Kristu, jsou i ve 21. století. Děkuji Pánu i za věřící manželku, věřící dceru s manželem i vnoučaty.

ZDENĚK FILÍPEK ■

Proč si lidé ubližují?,
smutný otazník,
těžce spolu vycházejí
kde je vykřičník,
kde se toulá radostné
to šťastné zvolání -
podívej se slunce vstává
milost slaví svítání!
Pán Bůh svoji pomoc dává
v Kristu Ježíši,
u Něho se všechny strasti
jednou utiší.
To se sejdou vykřičníky
v tom oslavném jásání,
zmizí všechny otazníky,
skončí tápání.

Začarovaný kruh

Začátkem dubna se mi stala nemilá příhoda, šla jsem pracovně na poštu, tak jako už nesčetněkrát. Chyběl mi jeden schod a krok, abych mohla otevřít dveře a vejít k přepážkám. V tom se otevřely dveře a cestu mi zastoupil mladý muž a velmi zdvořile se ptal, jak vyplnit složenku. Souběžně s tím, jak se přede mnou nečekaně objevil, jsem uslyšela, že za mnou někdo přišel. Zahlédla jsem jen kousek hnědé nohavice. Neměla jsem kam ustoupit, odpověděla jsem mu a on mě pustil do dveří. U přepážky jsem zjistila, že nemám peněženku ani doklady. Věděla jsem, že je zle, ale pro jistotu jsem se vrátila do práce. Peněženka samozřejmě nikde a tak mě čekala cesta na policii. Začal nepříjemný kolotoč výpovědi a vyřizování, se kterým jsem nepočítala. Byl to šok. Neubránila jsem se otázce: Proč mne Pán Bůh neochránil? Po přečtení článku „Vydařený výlet“ jsem dostala odpověď. Cítím se všemi Simonkami, Petříky a pod. Romové, kteří si z mé tašky vzali mou peněženku možná vůbec netuší, že jedno z Božích přikázání zní NEPOKRADEŠ. Asi jim to nikdo neřekl a už vůbec jim nedochází, že jejich počínání má za následek nepříjemné a nespravedlivé chování lidí k romským dětem. Je docela možné, že i oni to dělají s dobrým úmyslem, přispět k výchově romských dětí. Netuší však, že děti pak napodobují nás dospělé a máme zde začarovaný kruh. Stále pěkně dokola.

Vážím si všech jednotlivců i organizací, podobných té brněnské. Možná by se vedle všech různorodých aktivit mohly dětem vyprávět příběhy o lidech, kterým druzí nevěří a mají různé problémy. Bůh je však přijme takové, jací jsou. A když poznají jeho bezpodmínečnou lásku, začnou i oni hledat, jak by Bohu projevili svou lásku. Začnou dělat to, co od nich Bůh očekává a On jim požehná, protože dělají, co je Mu milé a příjemné, navzdory překážkám a nepříjemnostem. Modleme se, aby v nich Bůh vzbudil touhu konat dobré skutky a lidé mohli říkat: „Kdyby byli všichni jako ta Simonka, to by bylo dobře na světě.“ Já takový příběh znám, knížka se jmenuje Boža a jeho svíce. Pro všechny vás, kdo takto pracujete mám verš povzbuzení ze žalmu 126,5n: „*Ti kdo v slzách sejí s plesáním budou sklízet. S pláčem nyní chodí, kdo rozsévá, s plesáním však přijde, až ponese snopy.*“

MIROSLAVA PÍPALOVÁ ST. ■

Ohlédnutí za Velikonoční konferencí v Třinci

Letošní konference byla věnována tématu veskrze aktuálnímu a praktickému: „Křesťanská rodina“. Pořadatelé byli povzbuzeni zájmem věřících o rozvíjení tématu nejen při službách bratří na společných shromážděních, ale i v seminářích, věnovaných dílčím tématům a vzájemnému sdílení se. Napoprvé to bylo pro některé účastníky nezvyklé, ale jak se sami po seminářích vyjádřili, byla to pro ně zkušenost pozitivní a obohacující. Účastníci to dávali najevo přímo na konferenci, ale také v děkovných dopisech, které přicházely na adresu pořádajícího sboru Český Těšín.

Předpokládáme, že ti, kdo si objednali DVD se k tématu budou vracet a že kvalitní nahrávky budou sloužit dál. Pořadatelé konference děkují i za připomínky a všechny návrhy na zlepšení a přejí si, aby konference byla prostředkem ke vzdělání církve a prohloubení vzájemné komunikace. Zástupci sborů Moravskoslezského regionu se na Regionální radě ve Vsetíně vyjádřili pro pokračování v tomto způsobu konference a Mezisborová rada, která se konala v Brně pověřila sbor v Českém Těšíně, aby Velikonoční konferenci 2008, dá-li Pán, připravil opět v Třinci.

Chceme poděkovat všem vám, kteří jste celostátní konferenci nesli před Pánem na modlitbách spolu s námi a přispěli svým dílem k jejímu požehnanému průběhu. Zároveň vám tímto chceme sdělit, že všechny náklady na konferenci byly uhrazeny. Personál hotelu Steel a kulturního domu Trisia nám vyjádřili poděkování za disciplinovanost s jakou celá akce proběhla.

ZA BRATRY A SESTRY ■
Z KŘESŤANSKÉHO SBORU Č. TĚŠINA
OTA ZABYSTRZAN

■ nové knihy

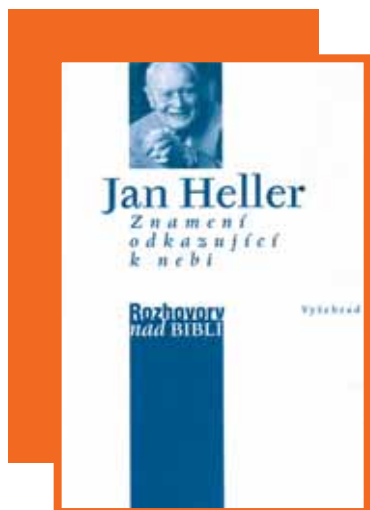
Jan Heller

Znamení odkazující k nebi

Profesora Jana Hellera, významného biblistu a nestora české religionistiky, znají dnes již snad ve všech církvích z jeho knih nebo rozhlasových pořadů vysílaných na TWR, rádiu Proglas, ČR 3 Vltava a ČR 1 Radiožurnál Plzeň. A právě něco z toho, co zaznělo na vlnách rádia, se k nám dostává díky bratru Vaďurovi a nakladatelství Vyšehrad v knižní formě. Jedná se o výběr rozhovorů z let 2003 – 2006, které s Janem Hellerem Petr Vaďura vedl, pečlivě přepsal a připravil k vydání.

Kdo tyto pořady poslouchal, už asi ví, co může očekávat. Pro ty, kteří je neznají, to řekněme těmito slovy. S erudicí dnes již příslovečně zvanou jako „hellerovskou“ otvírá autor cesty k pochopení různých textů Písma, zvláště Starého zákona, jehož studiu se odborně věnuje již přes padesát let. Nikdo se však nemusí bát, že na něj z knihy bude padat nesrozumitelná nebo suchopárná a od skutečného života odtažitá teologie. Právě naopak. Živý, srozumitelný jazyk, široká erudice, snaha o co největší přiblížení ke čtenáři a hlavně osobní zaujetí a osobní vyznání, to jsou znaky této knihy, která jistě poslouží všem, kteří se nad jejími tématy chtějí zamýšlet hlouběji.

Vyšehrad, Praha, 2007

Jiří Beneš

Dvanáctka – úvod do studia malých proroků

Jiří Beneš, ThD., je kazatelem církve adventistů s.d. a učitel Starého zákona na Husitské teologické fakultě a na sázavském teologickém semináři CASD. Posluchači Ranního slova na ČR 3 Vltava jej znají jako jednoho z pravidelných hostů Petra Vaďury a zájemci o biblistiku mají možnost se s ním nyní seznámit prostřednictvím asi nejpodrobnějšího výkladu „malých“ proroků v českém jazyce. Jiří Beneš je dobrý znalec hebrejštiny, zkušený exegeta a teolog. Ve své knize přináší nejen přehled různých exegetických přístupů, vzhled do dobového pozadí „malých“ proroků, etymologické rozbory pojmů a vůbec navýše odborný a kvalifikovaný pohled, ale i skutečný teologický přístup. Což znamená úctu k textu Písma. Hledání jeho smyslu, hledání živého Božího oslovení. Celá kniha i každý „malý“ prorok jsou přehledně rozčleněni a hutný obsah tak má i velmi zdařilou formu. Nelze než doporučit každému, kdo se nechce spokojit jen s meditativním čtením, ale chce vstoupit do světa a teologické hloubky „malých“ proroků.

Teologický seminář CASD, Praha, 2006.

PAVEL ŠÍMA ■

Ján Kučera

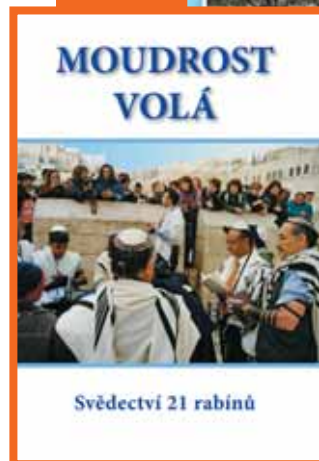
Veršované odpověde

Jde o čtvrtou sbírku básní Jána Kučery. První sbírka pod názvem Pozri sa hore, človek, vyšla v roce 1992, druhá sbírka Texty 82 v roce 1997 a třetí Projekt 2000 v roce 1999. Texty některých básní byly použity pro nové duchovní písně, zveřejňovány v časopisech a přednášeny na různých setkáních věřících lidí.

Tato čtvrtá sbírka obsahuje 73 básní a jistě ji s potěšením přijmou ti, kteří básně Jána Kučery milují.

A-Alef, Ostrava, 2007

Sbírka má 96 stran, formátu A5, cena 60 Kč.

Ludmila Hallerová

Moudrost volá

Svědectví 21 rabinů o tom, jak poznali v Ježíši svého Mesiáše a Spasitele

Tato kniha je nahlédnutím do Božího srdce. Hospodin věděl, co se chystá pod vládou nacistů a zařídil, aby na konci devatenáctého a ve dvacátém století obrátení rabíni volali svůj lid k Mesiáši, kterého poznali, milovali a jemuž s nasazením vlastních životů sloužili. Tak bylo evropské židovstvo „prosolené“ a „prosvíceno“ světlem a solí, které si Bůh pro svůj lid opatřil. Křesťanského čtenáře poučí, jak ve Starém zákoně září obraz Mesiáše a kudy k Němu vede cesta.

A-Alef, Ostrava, 2007

84 stran, formátu A5

Boli sme na IBCM4

V posledných dňoch školského roka ste mohli vidieť v nenápadnom mestechku zastrčenom na západe Nemecka takmer celý svet. Hovorím o Wiedeneste (kde sídli misijný dom a biblická škola) a vyše 400 ľudí z 80 krajín, ktorí sa tu stretli na štvrtej medzinárodnej konferencii bratských zborov o misii (IBCM4). Podobnú jedinečnú príležitosť stretnúť bratov a sestry z „našich“ zborov v takom pestrom zložení tak ľahko nedostanete, a nenechali si ju ujsť ani 8 účastníci zo Slovenska a podobný počet z Českej republiky (a tiež Slováci z Dolnej zeme).

Sloganom konferencie sa stali slová apoštola Pavla: „Všetkým som sa stal všetkým, aby som na každý spôsob zachránil aspoň niektorých“ (1K 9,22). Témou teda bola kultúrne relevantná evanjelizácia – neľahká a nedokončená úloha, ktorá stojí pred cirkvou už 2000 rokov ako rovnica o mnohých neznámych s mnohými riešeniami. Konferencia túto skutočnosť odrážala úžasnou pestrosťou – nielen farieb pleti, odevov a rozmanitosťou prejavov. Neponúkali sa tu zaručené instantné recepty, ktoré majú všade fungovať, ale svedectvá o tom, ako Boh koná na všetkých sveta-dieloch a buduje svoju cirkev.

Niektoré príklady vyrážali dych, hoci ich poslaním nebolo vyvolávať senzácie. V niektorých častiach Afriky, Ázie

a Latinskej Ameriky zbory prudko rastú. Oscar Muriu vedie v Nairobi rastúci zbor s vyše 4 000 príslušníkmi, z ktorého už bolo založených iných 20 zborov a ich ciele siahajú omnoho vyššie. Jean-Luc Tabailoux je starším zboru v Grenoble – verili by ste, že v sekulárnom Francúzsku bratské zbory rastú a zakladajú nové? Palan Ramasamy z Malajzie slúži v Nepále, kde ho prekvapilo, ako často sa prejavuje Božia moc zázračným spôsobom (napríklad uzdraveniami po modlitbe viery v krajine, kde je lekár-

ska starostlivosť veľmi ťažko dostupná). Napriek prenasledovaniu sa tu obracajú celé dediny ku Kristovi. A hoci viacerým slepým bol darovaný zrak, ich vlastný misionár vyslaný do Tibetu zostáva slepý... Zapôsobilo aj svedectvo sestry Emily Chisenantambu zo Zambie, ktorá sa musela vyrovnáť so smrťou manžela a zostala s deťmi bezbranná zoči-voči bezcitným príbuzným a susedom. Situácia osamotenej ženy v Afrike je neporovnateľne ťažšia než u nás. Dnes vďaka Božej milosti vedie ako riaditeľka vlastnú kresťanskú školu a pomáha deťom sirôt. Napredovanie evanjelia často prichádza za vysokú cenu odriekania i prenasledovania. Znova sme si pripomenuli nedávny známy prípad umučenia troch kresťanov v Turecku i ďalšie príbehy z rôznych kútov sveta.

Naproti tomu v mnohých slobodných krajinách západného sveta zbory stagnujú (Nemecko) alebo početne upadajú (Veľká Británia). Ale i tu vidno inšpirujúce príklady Božieho pôsobenia pri Jeho verných služobníkoch. Úžasným prínosom takéhoto podujatia je možnosť vidieť širší obraz ako sa naskytuje u nás doma. „Neboj sa, lebo tých, čo sú s nami, je viac“ (2Kr 6,16).

Akokoľvek podnetné boli dlhé prednášky a prezentácie, účastníci si zrejme najviac ocenili hodiny prestávok medzi programovými blokmi určené na jedlo a osobné rozhovory. Aby neprišlo k nedorozumeniu, to nie je kritika programu – jeho tvorcovia nás hneď na začiatku vyzvali k čo najlepšiemu využitiu týchto chvíľ. Rečníci z pódia neboli nedostup-

IBC M4

(POKRAČOVÁNÍ ZE STRANY 35)

nými celebritami, stáli v tom istom rade na večeru alebo kávu a trpezlivo sa venovali záujemcom o rozhovor. Potešili nás stretnutia so starými známymi i nové kontakty a akoľkoľvek krátke rozhovory, neraz s pomocou rúk a nôh. Pri úžasnej pestrosti bola konferencia zážitkom harmónie. Aké to bude úžasné, keď ľudia zo všetkých národov, kmeňov a jazykov budú spolu chváliť Baránka!

Pre nás zo Slovenska prichystali organizátori zvláštny zážitok. Keďže sme prišli spolu autami a vo Wiedeneste už nebolo miesto, ponúkli nám nocľah v domácnosti vzdialenej 20 kilometrov. To bol problém – museli sme sa každé ráno a večer presúvať a počas dňa nebola šanca na chvíľkový relax a trávenie prijatého (jedla i programu) v horizontálnej polohe. Na druhej strane to bolo požehnanie, keď sme mohli naživo spoznať dlhoročných, teraz už vyslúžilých misionárov. Aj keď sme sa vracali z večerného programu neskoro, vždy nás čakali otvorené dvere a srdcia brata a sestry Bockemühl, ktorí nám hodiny rozprávali o zážitkoch a skúsenostiach z Tanzánie. Aj keď sú už vyše 50 rokov v Nemecku, stále aktívne navštevujú a podporujú evanjelizáciu, budovanie zborov a sociálnu prácu v Afrike, kde žije a slúži aj ich adoptovaný syn, bývalý moslim Matomora. Pre nás sa stali inšpirujúcim vzorom, čo Boh dokáže vykovať cez životy ľudí, ktorí sa Mu dajú k dispozícii.

PETER KOZÁR ■

EMAUS biblické korespondenční kurzy

Křesťanské středisko biblického studia formou korespondenčních kurzů pro lidi, kteří mají zájem seznámit se s Biblií jako s Božím slovem. Kurzy jsou pomůckou pro poznání obsahu a pochopení poselství Písem svatých. Tvoří otevřený systém biblického vzdělávání, rozšířený a po desetiletí osvědčený ve více než sedmdesáti jazycích po celém světě. Kurzy jsou vhodné pro každou generaci, pro začátečníky na cestě za Pánem Ježíšem, ale také pro pokročilé, neboť řada lekcí těchto kurzů se týká hlubšího poznání biblických pravd. Studující obdrží ze střediska brožuru na dané téma kurzu,

podle které sám nebo ve skupince studuje.

Něco od studujících:

Vzpomenete si na jednu dobrou věc, kterou pro vás někdo udělal? - Jeden známý mě nabídl přátelství a zároveň mě pomáhá se svým zdokonalováním, myslím si že toto je daleko větší dobrodiní než nějaký materiální dar. Mám radost že se mohu duchovně vzdělávat...
Která část této lekce vám pomohla nejvíc? - všechny protože vše je dobře uspořádané a mohu pomalinku růst, vzdělávat se ve víře a učení Ježíše Krista...

...Moc děkuji za další kurz a za vaši práci. Tento díl pro mě byl velkým obohacením a velmi mě mile překvapila jeho otevřenost i vůči negativním věcem...

Zájemci o studium se mohou kontaktovat na adrese:

EMAUS – ústředí
E. Krásnohorské 12
736 01 Havířov – Podlesí
Tel.: 596 434 145, 724 476 424,
605 764 987

<http://sweb.cz/kurzy.emaus>

E-mail: kurzy.emaus@seznam.cz